Adventes Vēstis

2026
MAIJS
363

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Dzimšanas diena 1896. gada 14. maijā

Lūgšana ir atbilde

Viņš saprot depresijas nomāktos

Bērniem un pusaudžiem:
Eirāzija

Jauniešiem:
Pavasaris = restarts

Saturs:

04 ATSKATS
“Gaismas ceļš”: svētku koncerts Smiltenē

05 ATSKATS
Dāvana Tukuma bibliotēkai

06 AKTUĀLI/ AICINĀJUMS
Vecais jumts nevar gaidīt

07 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Pērt vai nepērt?

08 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils

10 SDA DRAUDZEI - 130
Dzimšanas diena 1896. gada 14. maijā

13 PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM
“Esmu apņēmusies neļaut nekam mest ēnas pār manu ceļu”

14 TĒMA/ VESELĪBA
Viņš saprot depresijas nomāktos

17 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Vairāk Jēzus. Lūgšana ir atbilde

20 JAUNIEŠIEM
Pavasaris = restarts

22 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Eirāzija

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E–pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti maijā, mīļie “Adventes Vēstu” lasītāji!

Šķiet, ka pavasaris ir gadalaiks, kad viss apkārt zeļ, zied un līksmojas – plaukst ziedi, putni vij ligzdas, no zemes spraucas asni un cilvēka sirds jūt prieku un vēlmi iekļauties dabas kopējā rosībā. Bet vai vienmēr tā ir? Varbūt kādam tā visa ir par daudz un viņš nemaz neredz sevi šajā lielajā, gaišajā kņadā, bet tieši pretēji ilgojas pēc klusuma, miera, pēc kāda, kas noņems no pleciem nastu un iedegs gaismu dzīves tumsā. Pavasaris ir uzplaukuma laiks. Bet mūsu žurnāla numuram izvēlēta tēma par depresiju. Vai tas šķiet pretrunīgi? Un tomēr – vai tieši pavasarī no melnās zemes Dievs neliek asnam izsprauktiesies pretim saulei? Un vai tieši Dievs nedod šo izlaušanās un izspraukšanās, šo uzplaukšanas spēku?

Elena Vaita reiz rakstīja: “Es neļaušu sev kļūt nomāktai. Es neļaušu ienaidniekam gūt virsroku pār mani. Esmu apņēmusies ienest savā dzīvē tik daudz saules gaismas, cik vien spēju. Es neskatīšos uz tumšo pusi. Es runāšu par Tā Kunga labestību, jo Viņš ir mans palīgs. Es izvēlos uzticēties Viņam, nevis savām sajūtām.” (No vēstules S. N. Haskelam, *Letter* 208, 1903) Cik spēcīga liecība! Kāds apliecinājums no sievietes, kura bija piedzīvojusi gan varenas uzvaras, gan visdziļākās sāpes. Es neļaušu! Es neskatīšos uz tumšo pusi! Esmu apņēmusies. Es runāšu par Tā Kunga labestību! Es izvēlos uzticēties Viņam!

Žurnāla tēmas rakstā “Viņš saprot depresijas nomāktos” LDS Veselības kalpošanas nodaļas vadītājs, mācītājs Agris Bērziņš aplūkojis gan depresijas iemeslus, gan arī veidus, kā no tās izkļūt. Šo tēmu turpina arī rubrika “Pa Elenas Vaitas darbu lappusēm”, kur vairākos atlasītos citātos tie no jums, kam šī tēma ir aktuāla, atradīs – tāda ir mana lūgšana – cerību un stiprinājumu.

Lai ikvienu mūsu lasītāju iedrošina arī sadaļā “Pa Bībeles lappusēm” atrodamais turpinājums lekciju sērijai “Vairāk Jēzus”, kur šoreiz aplūkota lūgšana. Savukārt rubrikā “Vārds mācītājam” varēsiet lasīt Siguldas draudzes un Cēsu draudzes mācītāja Ainara Gaiļa rakstu “Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”, un arī tajā aplūkots jautājums: kur gūt mieru un drošību.

Atstāšu jums arī šoreiz kādu atklājuma prieku, vien atgādināšu, ka bērniem atkal sagatavots kas jauns konkursam “Dievs visu Zemi Savās rokās tur”. Konkurss strauji tuvojas noslēgumam, tāpēc – pasteidzieties!

Un tomēr pavasaris ir tas skaistais laiks, kad cauri visām bēdām, bažām, darbu jūrai un grūtībām sirds tiecas pēc saulītes un dabas skaistuma. Tāpēc noslēgumā šoreiz šie vārdi: “Pavasara ziedi gatavojas atvērties, un tie runā ar mums par Dieva mīlestību. Tie mums atgādina, ka tikpat droši, kā tie atplaukst pēc ziemas, tikpat droši Taisnības Saule uzlec pār ikvienu, kas atver Viņam savu sirdi.” (E. Vaita. *Letter 1, 1902, Letters and Manuscripts, Volume 17*)

Lai ikviena sirds atrod atpūtu un prieku mūsu Kunga Jēzus mīlestībā!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Mīļie brāļi un māsas Kristū, dārgie lasītāji!

Iedomāsimies mūzikas instrumentu – piemēram, vijoli vai klavieres. Uz tā paša instrumenta var nospēlēt gan dzīvespriecīgu, pacilājošu, priecīgu melodiju, gan raudulīgas, drūmas, sērīgas notis. Vienas un tās pašas stīgas, vieni un tie paši taustiņi, bet pilnīgi atšķirīgas noskaņas un atmosfēra. Tāpat arī mēs esam radīti ar spēju piedzīvot ļoti dažādas sajūtas un psihoemocionālos stāvokļus. Reizēm mūsu prātā skan priecīga dziesma, reizēm – klusa skumju melodija. Bet ir situācijas, kad sēru melodijas skan pārāk ilgi un, šķiet, nav apstādināmas. Šādu prāta un emociju stāvokli pazīst daudzi, bet par to bieži kaunas runāt skaļi. Tas ir stāvoklis, kad cilvēks no rīta atver acis un viņam šķiet, ka pat piecelties no gultas ir par grūtu; kad ārā līksmo pavasara saule, bet sirdī valda drēgns un drūms novembris; kad lūgšanas izklausās kā atbalsis tukšā istabā un Bībeles lasījumi, šķiet, uzrunāt tikai citus. Apņem tāda dīvaina un auksta tukšuma sajūta, ilgstoša prāta nomāktība un sirds nospiestība. Tad cilvēks domā: "Es taču esmu kristietis. Bet kas tagad notiek ar mani?"

Draudzē esam iemācījušies skaidri runāt par grēku un žēlastību, par pravietojumiem un Kristus otro atnākšanu. Tomēr par dvēseles smaguma un tumsas brīžiem bieži vien izvairāmies runāt, jo baidāmies, ka, atzīstot šādas sajūtas, mēs nonāksim pretrunā ticībai. Bet Bībele to ataino citādi.

Dieva pravietis Elija tikko bija piedzīvojis lielu uzvaru Karmelā – uguns krita debesīm, Baala pravieši tika apkaunoti un pieveikti. Tad pienāk Izebeles draudi, un tas pats Elija, kurš tikko bezbailīgi stāvēja pretī tūkstošiem, bēg tuksnesī, apsēžas zem paegļa krūma un saka: "Nu ir gana, Kungs, ņem manu dvēseli..." (1. Ķēn. 19:4) Ievērojiet, kā Dievs atbild! Viņš nepārmet. Viņš neatgādina par uzvaru Karmelā. Viņš sūta eņģeli, kurš pieskaras Elijam un saka: "Celies un ēd!" Pirmais, ko Dievs dod izsmeltajam pravietim, ir nevis pārmetumi, bet ēdiens un miegs. Tikai tad – saruna, un arī tā sākas ar maigu jautājumu: "Ko tu še dari, Elija?" (1. Ķēn. 19:13) Elija, saņemot šādu atbalstu, atspirga un atguva prieku dzīvot un kalpot Dievam. Atguva drosmi atkal iet cauri dzīves grūtībām.

Šis stāsts mums daudz ko māca. **Pirmkārt**, pat lielākie Dieva ļaudis var nonākt dvēseles tumsā – Mozus, Jona, Jeremija, psalmists. Viņi nebija ticībā atkrituši no Dieva. **Otrkārt**, Dieva atbilde ir pārsteidzoši praktiska – pirms garīgām sarunām tiek dots ēdiens, ūdens, atpūta. Mēs neesam tikai garīgas būtnes bez ķermeņa, bet vienots veselums. Tāpēc, ja kāds mūsu tuvinieks ir nonācis šādā mokošā dvēseles tumsā, pirmais, ko vajag, nav teoloģiski pamācoša saruna, bet ēdiens, atpūta un atbalstošs cilvēks blakus. **Treškārt**, Horeba kalnā Dieva nav ne vētrā, ne zemestrīcē, ne ugunī, bet "lēnā balsī" (1. Ķēn. 19:12).

Vai tas nozīmē, ka priekš ticīgajiem depresija nav nopietns jautājums? Tieši pretēji! Tā skar arī mūs – kristiešus. Iespējams, vairāk nekā nojaušam. Lūgšana neaizstāj vizīti pie veselības jomas speciālista, tāpat kā vizīte pie speciālista neaizstāj lūgšanu. Dievs strādā caur abiem. Visspēcīgākā cerība ir tā, ka mūsu Kungs Jēzus Kristus pats ir izgājis cauri lielai tumsai. Ģetzemanē Viņš teica: "Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei." (Mt. 26:38) Viņš mūs ļoti labi saprot. Tāpēc, mīļie, ja šobrīd piedzīvojat psihoemocionālas ciešanas, nepadodieties! Tam ir risinājums. Pat ja jūsu lūgšana ir tikai nopūta, Debesu Tēvs to dzird. Jūs neesat vieni. Esiet drosmīgi un sazinieties – ar mācītāju, ar uzticamu draugu, ar labu speciālistu. Un mēs visi kā draudze atcerēsimies – nevis kritizēsim tos, kuriem ir ciešanas, bet būsim viņiem kā sargeņģeļi. Ar lūgšanām, ēdienu, ar draudzību, ar atbalstošiem vārdiem un klātbūtni. Tāpat kā Dievs atbalstīja Eliju.

Mīļie, neviena nakts nav tik tumša, ka Dievs to nespētu pārvērst par gaišu rītu! Viņa žēlastība ir lielāka par mūsu sāpēm, un Viņa mīlestība – stiprāka par jebkuru tumsu. Vienmēr atcerēsimies, ka **"Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauztas sirdis, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts."** (Psalmi 34:19)

Vēlot Dieva svētības,
Imants Ģipslis,
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

ATSKATS

“GAISMAS CEĻĀ”: SVĒTKU KONCERTS SMILTENĒ

Vai klusajā sabatā – laikā, kad visa kristietība piemin Glābēja nāvi Golgātā, – ir jānotur svētku koncerts? Toreiz sabatā sievas ieturēja klusumu pēc bauslības (Lk. 23:56). Tā tas bija uz šīs zemes. Bet par notiekošo Debesīs stāsta Atklāsmes grāmata: ““[..] jo Tu tapi nokauts un esi atpircis Dievam ar Savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām, un Tu esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi.” Tad es redzēju un dzirdēju kā daudzu eņģeļu balsi visapkārt goda krēslam, dzīvām būtnēm un vecajiem, viņu skaits bija miriādu miriādes un tūkstošu tūkstoši, kas sauca skaņā balsī: “Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!”” (Atkl. 5:9–12) Tāds bija “klusais sabats” Debesīs – prieka pilns, gaviļu pārņemts!

Šogad klusajā sabatā, 4. aprīlī, lielu iepriecinājumu smilteniešiem sniedza koris “Adventus” no Rīgas 7. draudzes ar diriģenti Lindu Rezņikovu un koncertmeistari Emīliju Trubeckaju. Tas tiešām bija skaists un iepriecinošs koncerts, kurā skaistās, saskanīgās koristu balsis vadīja klausītājus pa dievišķās gaismas ceļu no radīšanas līdz Kristus augšāmcelšanai. Koncerta dziesmas ar īsām, bet ļoti uzrunājošām domām ievadīja mācītājs Mārtiņš Subatovičs.

Šo koncertu sākām plānot jau tūlīt pēc Ziemassvētkiem. Dieva apredzībā gan koris, gan mācītājs varēja saskaņot laikus, turklāt arī Smiltenes Kultūras centrs atvēra mums durvis tieši šajā datumā. Tajā visā redzējām Dieva vadību.

Plānojot koncertu, draudzē bijām mazliet noraizējušies. Vai varēsim piepildīt lielo zāli? Kā izskatīsies, ja atnāks tikai daži Smiltenes draudzes locekļi? Par šo koncertu draudze daudz lūdza.

Neraugoties uz drēgno, lietaino laiku, 4. aprīlī lielajā zālē (kurā ir 400 vietas) pulcējās daudz klausītāju. Tas bija brīnums, kurā redzējām Dieva atbildi uz lūgšanām. Kāda kundze, kura savulaik tika organizējusi daudzus sabiedriskus pasākumus, ļoti priecājās un no profesionālā viedokļa piešķīra augstu novērtējumu gan koncerta režijai, gan izpildījumam. Īpaši skaisti izskanēja mācītāja Mārtiņa dziedājums “Dievs citu citam lēmis mūs” (R. Pauls, J. Peters). Aizkustināja Marikas Sviķes dzeja, kuru lasīja Konstantīns Rezņikovs. Vairāki viesi pat kādu laiku pēc koncerta izteicās, ka vēl aizvien dzīvo brīnišķīgās atmiņās.

Pie izejas viesiem tika dāvināta mūsu literatūra.

Par grāmatu galdu rūpējās Brigita Avišāne. Par maltīti viesiem īpaši gādāja Dzintra Apenīte un Ieva Punte. Skaistu plakātu koncertam izveidoja Inga Boškina. Par piekļuvi koncerta vietai gādāja Dace Purvlīce. Daudz enerģijas pasākuma organizēšanā ielika Smiltenes draudzes vecākais Artis Apenītis. Sirsnīgs paldies korim, mūziķiem un visiem komandas dalībniekiem!

Bet pāri visam pateicība Dievam, kurš joprojām vada cilvēkus gaismas ceļā un svētīja šo mūsu pasākumu no sākuma līdz beigām!

Valdis Zilgalvis,
Smiltenes draudzes mācītājs

DĀVANA TUKUMA BIBLIOTĒKAI

31. marta pēcpusdienā v visiem interesentiem bija iespēja satikt mācītāju un vairāku grāmatu autoru Andri Pešeli, kurš klātesošos iepazīstināja ar grāmatu "Ernsts Gliks un latviešu Bībele", kas izpelnījusies lielu lasītāju uzmanību. Šai grāmatā apskatīta Ernsta Glika biogrāfija, Svēto Rakstu izplatība Latvijā un pārtulkotās Bībeles ietekme uz latviešu literārās valodas veidošanos.

Kaut gan ir bijuši mēģinājumi tulkot Bībeles fragmentus latviešu valodā jau agrāk, tomēr Ernsta Glika tulkojums ir pirmais pilnais Bībeles tulkojums latviešu valodā, un viņš ir atstājis neizdzēšamu iespaidu uz Bībeles vēsturi Latvijā.

Ernsta Glika vārds ir zināms katram latviešu Bībeles lasītājam, tomēr ne katram ir zināms, ka uzvārda Gliks pamatā ir vācu *das Glück*, kas nozīmē 'laime'. Un, kaut gan personu uzvārdus nemēdz tulkot, jāatzīst, ka Ernsta Glika kalpošana tiešām ir bijusi laime latviešu tautai.

Pasākuma ietvaros Tukuma bibliotēkai tika dāvinātas 25 grāmatas. Starp dāvinātajām grāmatām bija vairākas Andra Pešeļa grāmatas, Elenas Vaitas grāmatas – to skaitā "Laikmetu konflikta sērija" – un citu autoru grāmatas no izdevniecības "Patmos" piedāvātā klāsta.

Viena no dāvinātajām grāmatām ir Andra Pešeļa "Dievs ir labs. Bībeles psalmu komentāri". Tajā autors pievērš uzmanību smalkām niansēm arī labi zināmos psalmos. Tā, piemēram, 23. psalma 4. pants saka: "Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina." Šeit tiek izcelta svarīga detaļa, ko savā laikā ir pamanījis Origens (185–254) – dziesminieks nevis "sēž" nāves ielejā, bet gan "staigā" tai cauri Tā Kunga vadībā. Tā ir svarīga detaļa! Daudzi sēž nāves ielejā, jo ir grēka un velna saistīti. Tie sūdzas par savu likteni, bet turpina sēdēt. Taču dziesminieks seko Tam Kungam cauri šai ielejai, tādēļ nāves dzelonis to neskar. Ne velti latviešu rakstnieks Apsīšu Jēkabs ir teicis: "Es saku, ka nav dziesmu, kas pārspēj vecās Dāvida dziesmas." Un Luters esot sacījis, ka Psalmi ir Bībele miniatūrā jeb Bībele Bībelē.

Bibliotēkā sanākušos ļaudis priecēja divi muzikāli priekšnesumi. Bet pasākuma noslēgumā bija iespēja uzdot jautājumus, kas pārvērtās par īsu diskusiju, ievirzot pasākumu mazliet neformālā gaisotnē. Baudot cienastu pārdomājām garīgas vērtības.

Kaspars Giberts no Tukuma draudzes
Foto: Arnis Bičolis

VECAIS JUMTS NEVAR GAIDĪT

Palīdzi Valkas dievnamam – vietai, kur cilvēki meklē Dievu, atrod mierinājumu un tiek stiprināti!

Septītās dienas adventistu Valkas draudzes dievnams atrodas pašā pilsētas centrā un savā veidā ir acīmredzama draudzes vizītkarte. Taču dievnama jumts pēdējo reizi ticis mainīts ļoti sen, tas ir nolietojies, un ir nepieciešama tā nomaiņa. Šī iemesla dēļ SDA Latvijas draudžu savienība lēma nākt talkā Valkas draudzei un izsludināja mērķziedojumu Valkas draudzes jumta nomaiņai.

Kāpēc tieši tagad?

Draudze vairākus gadus pētīja situāciju. Kad pašvaldības speciālisti sagatavoja tehnisko projektu, atklājās patiesais darbu apjoms: nepieciešama ne tikai jumta seguma nomaiņa, bet arī jumta konstrukciju, balstu un mūrlatu atjaunošana. Tas ir daudz lielāks darba apjoms, kas prasa daudz lielākas izmaksas, nekā sākotnēji bija paredzēts.

Draudzes locekļi būs klāt darbos – strādās, palīdzēs, piedalīsies. Taču bez plašāka atbalsta šis darbs var ilgt gadiem. Tāpēc Valkas draudze vēršas pie brāļiem, māsām un visiem, kam rūp šī vieta.

Katrs ziedojums tuvinās mērķim

Valkas dievnams kalpo jau 25 gadus – kopš 1999. gada. Šis nams ir koka māja, kas apšūta ar ķieģeļiem, celta vēl pirms 2. pasaules kara un stāv uzticami gadu desmitiem. Taču jumts, kas pēdējo reizi mainīts pirms daudziem gadiem, vairs nespēj sargāt ēku no lietus. Vairākās vietās ūdens jau iekļūst ēkā. Situācija prasa rīkoties tūlīt, gaidīt vairs nav iespējams.

Aicinājums

Šī nav tikai ēkas atjaunošana. Tās ir rūpes par vietu, kur cilvēki meklē Dievu, atrod mierinājumu un tiek stiprināti. Mazajai Valkas draudzei vienai pašai tas ir pārāk liels slogs. Tāpēc aicinām brāļus, māsas un visus atsaucīgos cilvēkus atbalstīt Valkas dievnama jumta atjaunošanu ar ziedojumiem, lūgšanām un, ja iespējams, arī praktisku palīdzību! Katrs atbalsts ir nozīmīgs. Katrs eiro ir solis tuvāk jaunam jumtam!

Ziedojumu progress

Līdz 2026. gada aprīļa vidum kopā no Latvijas draudžu savienības un Valkas draudzes ir saziedoti 14 468 eur, kas ir 26 % no vajadzīgās summas. Vēl nepieciešami 40 532 eur. Kopējais mērķis ir 55 000 eur.

Ja vēlies palīdzēt ar darba rokām vai lūgšanām – arī tas ir nenovērtējams atbalsts.

No sirds pateicamies par katru ziedojumu, lūgšanu un atbalstu!

Dievs lai svētī katru devēju!

INFORMĀCIJA ZIEDOJUMAM:

- Saņēmējs: SDA Latvijas draudžu savienība
- Ziedojuma mērķis: Ziedojums Valkas dievnama jumta atjaunošanai
- SEB bankas konts: LV80UNLA0001000701126
- Swedbank konts: LV18HABA0551034693974
- Citadele konts: LV28PARX0006810770002

Adventistu vispasaules radio – tagad *youtube*!

Ar lielu prieku paziņojam par Adventistu Vispasaules radio Latvija *YouTube* kanāla (*https://www.youtube.com/@awrlatvia*) atvēršanu latviski runājošai auditorijai un aicinām jūs tam pievienoties!

Tajā jūs gaidīs iknedēļas radio raidījumi, kurus līdz šim varējāt klausīties Latvijas Kristīgajā radio sestdienu rītos plkst. 8.00.

Adventistu Vispasaules radio Latvija raidījumos turpinās skanēt labā vēsts par mīlošu Dievu un cerību ikdienai. Būs intervijas, stāsti un daudz kas cits iedvesmojošs jūsu kopīgajam ceļam ar Jēzu.

Jaunākie radio raidījumi iznāk piektdienu vakaros plkst. 17.00. Senākos raidījumus atradīsiet šeit: *https://adventisti.lv/lv/audio/Adventistu-vispasaules-radio*

Andris Pešelis,
Auces draudzes, Dobeles draudzes
un Jelgavas draudzes mācītājs

Pērt vai nepērt?

"Muļķīgas blēņas mīt bērna sirdī, bet audzinātāja rīkste aizdzīs tās tālu prom no viņa." (Sal. pam. 22:15)

Bībelē nav pēršanas nosodījuma vai aizlieguma. Pat vairāk – tajā ir instrukcijas, kā pērt un kādēļ pērt. Pēršana ir sena soda forma, un tās praktizēšanu izsenis pamato ar Bībeles tekstiem: "Netaupi savam bērnam pārmācību, jo, ja tu viņu pērsi ar rīksti, tad tādēļ jau tu viņu nenositīsi. Tu viņu pērsi gan ar rīksti, bet tu izglābsi no nāves viņa dvēseli." (Sal. pam. 23:13, 14)

Balstoties uz Bībelē dotajiem padomiem, to skaitā arī šiem par bērnu pēršanu, skolās senatnē skolotāji vienmēr lietojuši rīkstes un pātagas skolēnu disciplinēšanai. Var saprast šos pedagogus un audzinātājus, kad tie par savu pedagoģisko literatūru izmantoja Svētos Rakstus, cenšoties izdarīt visu, ko Dievs ir pavēlējis. To skaitā arī audzēkņu pēršanu. "Pārmāci savu dēlu, tad viņš tevi iepriecinās un sagādās atvieglojumu tavai dvēselei." (Sal. pam. 29:17) "Kalps nav pārmācāms tikai ar vārdiem vien [..]" (Sal. pam. 29:19)

Tomēr šeit būtu kas jāievēro. Pirmkārt, tās ir Vecās Derības pavēles. Otrkārt, šajās rakstu vietās ir atstāta vieta pašu vecāku izvēlei. Galu galā – var arī nepērt, bet audzināšanā izmantot citādas pedagoģiskās metodes. Treškārt, šīs rakstu vietas atklāj pašu audzinātāju raksturu – cilvēcību vai nežēlību.

Pēršanas praksi pavisam citādā gaismā pasniedza pedagogs Amoss Komeniuss, kurš iestājās pret miesas sodiem skolās, lai gan uzskatīja, ka disciplīnai skolā ir ļoti svarīga loma. To viņš darīja laikā, kad katrā klases telpā pie sienas karājās pletne. Skolas audzēkņu pēršana tika praktizēta kristīgajās skolās Eiropā vēl 20. gs. beigās, kad to pamazām izskauda ar likumdošanu.

ASV skolēnu pēršana ir aizliegta valsts skolās, bet tā turpinās dažādās privātajās skolās. 2008./ 2009. mācību gadā pērti ir tikuši vairāk nekā 200 000 amerikāņu skolēnu pārsvarā ASV dienvidos, tā sauktajā "kristiešu joslā", kur ļaudis ļoti ciena Bībeli.

Noteikti ir tādi cilvēki, kas noraidoši izturas pret bērnu pēršanas aizliegumu, jo tiem patīk pērt, un šo savu sadistisko tieksmi tie attaisno ar Bībeles rakstu vietām. Tas ir liels ļaunums – savu zemisko dabu pasniegt kā Dieva gribas izpausmi, sevišķi pret mazāk aizsargātajiem – bērniem. Pastāv ļoti daudz citu pedagoģisko metožu, kā panākt bērnu disciplīnu. Pēršana ir visprimitīvākā no visām metodēm, jo ar to panāk tikai bailes. Nepieciešama dievišķa gudrība, lai bērnos varētu ieaudzināt sirds ticību un paklausību Dieva likumiem nevis aiz bailēm dabūt pērienu, bet mīlestībā un cieņā. Bērni izaug, un viņi atceras savus bērnības pērienus. Vai bērni spēs tev pateikties par pērienu un tavu izcilo gudrību, ja tu būsi viņus pēris tikai tāpēc, ka Bībelē ir Sal. pam. 22:15?

Atceros kāda draudzes locekļa stāstu. Viņa dēls bija izdarījis kādus pārkāpumus, un šis tēvs, lasot Bībeles pantus par pēršanu, bija savu dēlu pēris. Kāds bija rezultāts? Dēlam bija iedzīta bijība pret tēvu, taču tēvs bija zaudējis autoritāti sava dēla acīs. Tēvs bija izvēlējies pašu primitīvāko metodi – pērienu. Taču šis tēvs nebija izmantojis gudrību un prasmi vadīt. Gadiem ejot, tēvs jau bija aizmirsis par šiem pērieniem, taču viņa dēls tos atcerējās, un tas smagi ietekmēja viņu savstarpējās attiecības.

Vecāku uzdevums ir audzināt un mācīt, rādīt piemēru un veidot rīcības modeļus. Pēriens var sanākt kā audzināšanas prasmju iztrūkuma pazīme. Nevis pērieni veido bērna personību, bet gan gudra audzināšana ar disciplīnu, kura ietver stingrību, pamācības un robežas.

Ainars Gailis,
Siguldas draudzes un Cēsu draudzes mācītājs,
LDS Draudzkopības nodaļas vadītājs

Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils

Latvijā dažādos gadsimtos ir celtas pilis un muižas, kas stāsta par valsts vēsturi, arhitektūru un cilvēkiem atšķirīgos laika lokos. Nocietinājums, cietoksnis, pils un muiža – dzirdot šos vārdus, iztēle mums piedāvā dažādas ainas no tā, ko esam lasījuši un redzējuši ekrānos vai klātienē.

Cietoksnis ir visraksturīgākā viduslaiku reprezentatīvās arhitektūras forma, turklāt ne tikai visā Eiropā, bet arī Bizantijas valstī. Vēlajos viduslaikos tika uzcelts ap 30 000 cietokšņu, kuriem vajadzēja garantēt dažādu rangu aristokrātu drošību. Kad cilvēki sāka izmantot šaujampulveri un radīja jaunus ieroču veidus, neskaitāmas pilis kļuva nedrošas, nolemtas iznīcībai un sabrukumam.

Arī Latvijā viduslaikos tika celtas mūra pilis. Liela daļa no tām ir pārvērtušās drupās, bet vairākas, piemēram, Turaidas, Bauskas un Cēsu pils, vēl joprojām ir apskatāmas. Latvijas Piļu un muižu asociācija rīko ikgadējas akcijas, aicinot apceļot pilis un muižas. Varbūt kāds no jums ir tajā piedalījies?

Pils komplekss Cēsīs atrodas pilsētas pašā centrā. Tā ir lielākā viduslaiku pils Latvijā, un viduslaikos tā kalpoja kā svarīgs Zobenbrāļu ordeņa un vēlāk Vācu ordeņa administratīvais un militārais centrs, viens no spēcīgākajiem atbalsta punktiem Baltijā.

Pilis parasti cēla uz pakalniem, lai savlaicīgi pamanītu ienaidnieku, lai apkārtnes iedzīvotāji varētu patverties aiz pils biezajiem mūriem un atrastos drošībā. Pils pagalmā parasti bija staļļi, darbnīcas, pagalms, akas un lūgšanu kapela. Bet ne vienmēr pils cietokšņi spēja pasargāt.

"Livonijas kara laikā – 1577. gada vasarā – Krievijas cars Ivans Bargais devās karagājienā no Pleskavas uz Livoniju. Šai karagājienā piedalījās ap 30 000 karavīru ar 19 lielgabaliem un kavalēriju. Sākumā karaspēks ieņēma Ērgļu pili un tad devās uz Cēsu pili, kurā atradās Livonijas karalis Magnuss. Sakarā ar aizdomām par Magnusa nodevību cars lika viņu apcietināt un padzīt viņa karaspēku.

Pilī atradās daži simti Cēsu un tuvākās apkārtnes iedzīvotāju, pēc hronista Laurentija Millera sniegtajām ziņām – galvenokārt sievietes un bērni. Savukārt ar smagajiem lielgabaliem bruņotie krievu un tatāru karapulki bija mērāmi tūkstošos. Hronists Salomons Henings vēsta, ka pils aizstāvju vidū esot valdījusi nolemtība un bezcerība. Kad pie loga stāvošo nogalināja raidītais šāviņš, kritušā vietu ieņēma nākamais, cerot ātrāk doties nāvē.

Piecas dienas ilgajā apšaudē bija ievērojami cietusi arī pati pils – biezajās sienās veidojās arvien lielākas plaisas un izgruvumi. Cēsu pils liktenis bija izlemts, taču tās mūros patvērumu meklējušie ļaudis bija gatavi uz visu, lai tikai nebūtu jākrīt nežēlīgo iebrucēju gūstā. Tie nolēma spert galējo soli – kopīgi uzspridzināties ar šaujampulveri." (*Wikipedia*) Šoreiz atrašanās pils teritorijā aiz bieziem mūriem nepalīdzēja. Traģisks stāsts.

Vai mēs šodien jūtamies drošībā un pasargāti? Kur varam atrast drošību? Pilis ar saviem mūriem jau sen ir kļuvušas nedrošas un pazaudējušas aizsardzības nozīmi. No daudzām pilīm palikušas tikai drupas. Šodien nevajag aplenkt pilsētu, lai to sagrautu. Šodien droni un raķetes lido tūkstošiem kilometru attālumā, sagraujot visbiezākos mūrus un sienas.

"Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā. Tāpēc mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu. Lai jūras ūdeņi krāc, lai ceļas viļņi un lai no bangu trakošanas visi kalni dreb. Tas Kungs Cebaots ir pie mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs! [..] *Taču Dieva pilsētu iepriecina Viņa strauti, tie iepriecina Viņa svētnīcu, kas Visuaugstākajam ir par mājokli. Dievs ir šai pilsētā, tās pamati negrīļosies. Dievs tai palīdz, jau rītam austot. Tautas trako, un valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ Savu balsi. Tas Kungs Cebaots ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils!* [..] *Nāciet un skatieties Tā Kunga darbus, kas iztrūcina zemi, kas liek kariem mitēties visā pasaulē, kas salauž stopus, kas šķēpus sadauza un bruņas ar uguni sadedzina! "Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli!" Tas Kungs Cebaots ir ar mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs!"* (Ps. 46)

Mēs vēlamies atrasties drošībā un justies pasargāti. Kāds cilvēks reiz man jautāja: "Vai ir kāda vieta, kur dzīvot ir droši?" Viņš meklēja vietu, kur iegādāties īpašumu, vai arī zemi, kur būvēt māju. Viņu interesēja, vai tur, kur dzīvoju es, neapplūst teritorija, vai nav kriminālā vide, vai tur ir droša vieta.

Pēc grēkā krišanas jēdziens "droša vieta" ir kļuvis visai nosacīts. Mēs visi dzīvojam nemierīgā, nedrošā un bīstamā pasaulē. Būvējam žogus, ierīkojam signalizācijas un novērošanas kameras. Miers un drošība ir relatīvi jēdzieni. Viss var ļoti strauji mainīties. Taču mieru sirdī un drošības sajūtu varam iegūt tuvās attiecībās ar Dievu.

46. psalms ir poēzija un slavas dziesma. Iespējams, psalms tapis asīriešu iebrukuma laikā, kad valdīja Jūdas ķēniņš Hiskija. Te ir daudz simbolu un ainojumu. Šo psalmu vajadzētu ne tikai lasīt, bet arī dziedāt. Vienīgi notis nav dotas līdzi. Kad tika rakstīts šis psalms, viņi bija pieredzējuši un dzirdējuši, kā pilsētas tiek aplenktas, iekarotas un nodedzinātas. Vienīgā drošība ir Dievā. Psalms sākas ar apgalvojumu, ka Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, spēcīgs palīgs bēdu laikā. To parasti atceramies, kad rodas grūtības un problēmas, ar kurām paši netiekam galā. Kad rodas bīstamas situācijas, meklējam palīdzību un patvērumu. "Neesi tālu no manis, jo izbailes ir visapkārt, esi man tuvu, jo nav neviena, kas palīdz!" (Ps. 22:12)

"Tāpēc mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu. Lai jūras ūdeņi krāc, lai ceļas viļņi un lai no bangu trakošanas visi kalni dreb. Tas Kungs Ceabots ir pie mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs!" (Ps. 46:3, 4) Dziesminieks aino katastrofas skatus. Kā lai nebīstas, ja zeme sāk šūpoties. Vai esat piedzīvojuši zemestrīci? Zemestrīces laikā zeme šūpojas. Pēc spēcīgām zemestrīcēm, kuras notiek jūrā un rada ievērojamas jūras dibena izmaiņas, var rasties cunami viļņi, kuri var sasniegt desmitiem kilometru platumu un līdz 50 metriem lielu augstumu. Zemestrīces var izraisīt zemes nogruvumus, kā arī vulkānisko darbību. Autors raksta: "Mēs nebaidāmies, kaut zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu, tāpēc ka Kungs Cebaots ir pie mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils." (Pārfrāzēts Ps. 46:3, 4 teksts) ""Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet Mana žēlastība neatkāpsies no tevis un Mana miera derība nešķobīsies," – saka Tas Kungs, tavs apžēlotājs." (Jes. 54:10) Apkārt trako vētras, dabas stihijas un zemestrīces, bet Dieva pilsētā ir miers. "Taču Dieva pilsētu iepriecina Viņa strauti, tie iepriecina Viņa svētnīcu, kas Visuaugstākajam ir par mājokli. Dievs ir šai pilsētā, tās pamati negrīļosies. Dievs tai palīdz jau rītam austot. Tautas trako, un valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ savu balsi. Tas Kungs Ceabots ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils!" (Ps. 46:5–8)

Parasti zemestrīcēs visvairāk cieš pilsētas, bet Dieva pilsēta stāv uz stipriem pamatiem, jo Dievs ir šajā pilsētā. Mēs varam meklēt tur patvērumu un atrasties drošībā. Bieži pilsētas, cietokšņus un pilis būvēja pie ūdeņiem. Dieva pilsētu iepriecina strauti, kuri ir mierīgi atšķirībā no tiem ūdeņiem, kas trako ārpus pilsētas. Dieva strauti ir dzīvības ūdens, kas iepriecina un atspirdzina dvēseli, kura tveras pie Dieva. "Tiešām, Dievs ir mans Pestītājs, es esmu paļāvības pilns un nebīstos, jo Dievs Tas Kungs ir mans stiprums un mana slavas dziesma, Viņš ir mans glābējs! Un jūs smelsit ar prieku ūdeni no pestīšanas avotiem." (Jes. 12:2, 3)

"Nāciet un skatieties Tā Kunga darbus, kas iztrūcina zemi, kas liek kariem mitēties visā pasaulē, kas salauž stopus, kas šķēpus sadauza un bruņas ar uguni sadedzina!" (Ps. 46:9, 10) Autors piemin vēl kādu šausmīgu nelaimi, proti, – karu. Pirmo karu sāka Lucifers Debesīs. Līdz ar viņa ierašanos kari uz mūsu planētas notiek tikpat kā bez pārtraukuma. Cilvēki izmanto Dieva dotos resursus – naftu, gāzi un zināšanas –, lai ražotu ieročus un nogalinātu. Kari sev līdzi nes sāpes, ciešanas un nāvi. Kari neatrisina problēmas, bet rada papildus vēl citas. Valstis cenšas nostiprināt savu ietekmi reģionā un pasaulē, uzbrūk cita citai, lai iekarotu teritorijas un iegūtu dabas resursus, lai piepildītu savas ambīcijas un sētu citos bailes. Tā tas bija, kad autors rakstīja 46. psalmu, un tā tas notiek arī šodien. Mainās tikai valstu nosaukumi un vadītāju vārdi.

Šis psalms, iespējams, ir uzrakstīts pēc ķēniņa Sanheriba uzbrukuma Jeruzalemei. "Pēc šiem notikumiem [..] Asīrijas ķēniņš Sanheribs cēlās un ielauzās Jūdā. Viņš apmetās telšu nometnēs ap visām stipri nocietinātām pilsētām, un viņš bija nospriedis tās atšķelt un pievienot sev. Kad nu Hiskija redzēja, ka Sanheribs bija atnācis un taisījās uzbrukt Jeruzalemei, [..] viņš [..] piekodināja, sacīdams: "Esiet drosmīgi un stipri! Nebīstieties un neesiet izbijušies nedz Asīrijas ķēniņa, nedz visu to lielo kara pulku priekšā, kas nāk ar viņu! Kopā ar mums ir kāds stiprāks, kāda nav pie viņa. Ar viņu ir miesas elkonis, bet ar mums ir Tas Kungs, mūsu Dievs, kam nodoms ir mums palīdzēt un izcīnīt mūsu karus!"" (2. Laiku 32:1, 2, 6–8)

Pēc tam sākas propaganda un informatīvais karš. Sanheribs centās ietekmēt Jeruzalemes iedzīvotāju noskaņojumu. Hiskija lūdza Dievu. Dievs bija nomodā par Savu tautu un pilsētu. "Es aizstāvēšu šo pilsētu, lai to izglābtu [..] Un tanī pašā naktī izgāja Tā Kunga eņģelis [..]" (2. Ķēn. 19:34, 35) Dievs lieto ne tikai maigus vārdus. Lai ieviestu mieru, Viņš dažkārt lieto arī spēku.

"Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli!" (Ps. 46:11) Dievs aicina tautas pārstāt naidoties un karot. Mums nav jādzīvo bailēs, jo Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, palīgs stihijās un karos. Dievs nesola, ka ticīgie nepiedzīvos dabas stihijas, karus, slimības un bēdas, bet apsola būt līdzās. Dievs ne tikai spēj aizsargāt Savu tautu, bet arī atnest mieru un apturēt karus. "Viņš spriedīs tiesu daudzu lielu tautu starpā un noteiks likteni stiprām pagānu tautām pat tālās zemēs. Tās pārkals zobenus lemešos un savu šķēpu galus par vīna dārznieka potes nažiem. Neviena tauta nepacels zobenu pret otru un nemācīsies vairs karot." (Mih. 4:3)

Šodien sātans vēl turpina sacelšanos pret Dievu, aicinot nepaklausīt Dievam, bet sekot viņam. Viņš aicina uz nemieriem un karu. Lai gan sātans lielajā cīņā ir cietis sakāvi, tas turpina maldināt tautas. Un šīs pasaules vēstures noslēgumā viņš pieliks visas pūles, lai gāztu Dievu un izveidotu savu valstību. Bet viņam tas neizdosies. "Un, kad tūkstoš gadu būs pagājis, sātans tiks atsvabināts no sava cietuma. Un tas ies pievilt tautas, kas dzīvo četros zemes galos, Gogu un Magogu, un tos sapulcināt karam; viņu skaits ir kā jūras smiltis. Tie uzkāpa zemes augstienē, ielenca svēto nometni un mīļoto pilsētu. Tad uguns krita no debesīm un aprija tos." (Atkl. 20:7–9)

Dievs ir uzvarētājs. Grēks tiks uz visiem laikiem izskausts. Dieva apsolījumi ir spēkā arī šodien, jo Dievs nemainās. Mūsu patvērums un drošība ir Viņā. "Tas Kungs Cebaots ir ar mums, mūsu stiprā pils ir Jēkaba Dievs." (Ps. 46:12)

Dzimšanas diena 1896. gada 14. maijā

Tik seniem laikiem vairs nav neviena dzīva liecinieka, kas ko varētu pastāstīt. Starp dzīvajiem nav pat to, kas būtu šos stāstus dzirdējuši no tā laika aculieciniekiem. Mūsu paaudze ir tajā laika posmā, kad senos notikumus nākas iegūt no rakstītiem dokumentiem, kas arī nav bez trūkumiem. Daudzas nianses un detaļas ir palikušas ārpus iekavām. Ja agrāk šie notikumi bija dzīvi un emocionāli skāra tos, kas tajos bija iesaistīti, tad tagad – mūsdienu klausītāju ausīs – tie ir tikai kā sausa statistika, tieši tāpēc dažiem vēsture pat nepatīk.

Tā nu ir sanācis, ka, pavisam nemanot, uzsāku vākt mūsu draudzes vēstures materiālus, lai gan sevi par vēsturnieku neuzskatu un pēc šī goda nekad neesmu tiecies. Šajos materiālos kā pētnieks redzu daudz trūkumu un balto plankumu, kas gluži kā stikla griesti neļauj ielūkoties tālāk par jau uzrakstīto. Fotogrāfijas ir īpatnēji seno laiku liecinieki, taču pēc tām par laiku var spriest tikai no tā, kas attēlā redzams. Tā ir bilde bez konteksta, kurš jau sen aizmirsts. Tomēr arī šo fotogrāfiju ir pārsteidzoši maz. Reāli senākās fotogrāfijas par adventistiem Rīgā ir tikai no 1912. gada. Tolaik fotogrāfija bija greznības priekšmets, ko ne visi varēja atļauties. Taču bija vēl arī otrs iemesls – Kristus nāks drīz, tāpēc jebkādai fotografēšanai nepiešķīra nekādu nozīmi. Eshatoloģijas priekšā vēstures dokumentu saglabāšana ir "niecību niecība". Tas ir visskaļākais iemesls, kādēļ par adventistu draudzes senākajiem laikiem ir zināms tik maz. Vēl ir arī trešais iemesls – fotogrāfijas un dokumenti bija, taču tie tika izvesti, kad emigrācija devās vairāki vadītāji, vai arī tie nonāca ugunskuros, kad pēc uzticamo brāļu un māsu nāves viņu pēcnācēji nesaskatīja šajos materiālos nekādu nozīmi. Ne reizi vien esmu dzirdējis šādu frāzi: "Es tās fotogrāfijas sadedzināju, jo nevienu tajās nepazinu. Kāpēc man glabāt svešu cilvēku bildes?"

Nams uz stūra Nometņu ielā 10 atrodas tās koka celtnes vietā, kurā dzīvokli īrēja Johans Perks.

Senākie laiki adventistu vēstij Rīgā sākās 1895. gadā, kad te ieradās vācietis no Ukrainas dienvidiem Johans Perks un uzsāka pilsētā adventistu grāmatu izplatīšanas darbu. Johans Perks iepazina adventes vēsti no līdzīgiem kolportieriem vācu kolonijās Ukrainā un to pieņēma. Tad viņš devās uz Vāciju (Hamburgu), kur saņēma nepieciešamo literatūru izplatīšanai (vācu un krievu valodā). Rīgā viņš atrada ļaudis, kam interesēja Bībeles pravietojumi, un sāka ar tiem kopīgi šos pravietojumus pētīt.

Pirmais kristītais draudzes loceklis Rīgā bija kurpnieks Bethers un viņa ģimenes locekļi – sieva un divas meitas. Kā pirmās adventistu sapulču vietas vēstures dokumentos atrodamas adreses Lielā Nometņu iela 10, Palasta iela 5 un Dārtas iela (tagadējā E. Smiļģa iela, nr. nav zināms). Starp pirmajiem draudzes locekļiem bija arī Jānis Sproģis (kristīts 1895.), igaunis Aleksandrs Rauks (kristīts 1897.), kurš vēlāk kļuva par sludinātāju, Eberhards un Meijeru ģimene.

Rīgas 1. draudze ir dibināta 1896. g. 14. maijā (ceturtdienā) Pārdaugavā, Lielajā Nometņu ielā 10, Bethera dzīvoklī (tur bija apmeties arī evaņģēlists Johans Perks). Tolaik Rīgā no Vācijas ieradās vadītājs Ludvigs Konradi, kurš kopsapulcē dibināja Rīgas draudzi ar 8 locekļiem. Edgars Čerņevskis savā pētījumā raksta, ka Rīgas draudzes pirmais draudzes vecākais bija iepriekš pieminētais kurpnieks Bethers.

Ierasts, ka draudzes dibina sabatos. Nav vairs zināms, kāpēc šoreiz šis notikums nenotika sestdienā. Zinot Konradi raksturu (par ko var lasīt manā grāmatā par mācītāju biogrāfijām) un to, ka viņš necieta gaidīšanu, kad kaut ko var paveikt nekavējoties, iespējams – es tā minu –, notika tā, ka Konradi ieradās Rīgā un tajā pašā dienā arī dibināja tur draudzi. Draudzes locekļi tika sasaukti, cik tos varēja sapulcināt, tāpēc dibināšanas pasākumā bija klāt tikai astoņi. Tas nenotika ne zālē, ne kādā īpašā, svinīgā koncertā, bet gan turpat šaurajā koka mājas istabiņā, kur dzīvoja un zābakus meistaroja kurpnieks Bethers. Visi kopā sanāca istabā, Konradi pielūdza Dievu un pasludināja draudzi par nodibinātu.

Johans Perks un Ludvigs Konradi. (MI atjaunoti melnbaltie att.)

Nekādu ceremoniju vai prelūdiju. Es to iztēlojos šādi: istaba ar zemiem griestiem, piekvēpusi no ikdienas petrolejas lampas lietošanas, gaisma telpā ieplūst pa šauru logu, vidū stāv koka galds un soli, apkārt apavi un kurpnieka darba rīki, gaisā var saost kurpju, apavu vaska un plīts smakas.

Telpā ir astoņi cilvēki kopā ar uzvalkā tērptu kungu no ārzemēm, kurš vācu valodā pasludina draudzi par dibinātu. Tad viņi visi kopā pielūdz, un Konradi nedaudz pastāsta par misijas panākumiem Eiropā.

Vēl jo vairāk šīs sapulces vienkāršību ietekmēja fakts, ka adventistu sapulces šajā laikā cariskajā Krievijā bija nelegālas. Tas bija ikviena policista pienākums šādas nelegālās reliģiskās sapulces pārtraukt un vainīgos sodīt. Šoreiz tas tā nebija noticis.

1897. gadā draudzei pievienojās Jēkabs Šneiders ar sievu un Kromvaldu ģimene. Viņus peldu iestādes baseinā kristīja L. Konradi. Pirmie latviešu adventistu literatūras izplatītāji – Jēkabs Šneiders un Hermanis Meijers – sadalīja Rīgu divās daļās un centās apmeklēt katru māju ar grāmatām un laikrakstiem vācu valodā.

Edgara Čerņevska savāktajos materiālos teikts, ka Septītās dienas adventistu draudze Rīgā pulcējās pa dzīvokļiem un kādā tukšā noliktavā pie dārznieka Tiesneša namiņa tagadējā Botāniskā dārza teritorijā, kas tolaik bija Volfšmita muižiņa (*Wolfschmidtshof*) ar parku, oranžēriju un augļu dārzu. Tas noticis starp 1896. un 1904. gadu. Tajā laikā vienmēr pastāvēja draudi, ka policija varētu pārtraukt šīs sapulces un aizturēt adventes vēsts izplatītājus. Taču draudzes locekļi sludināja un izplatīja literatūru. Turpat Botāniskā dārza dīķī notika arī kristības.

Gadsimtu mijā šī muižiņa piederējusi rūpniekam, Nīderlandes karalistes konsulam Albertam Volfšmitam (*Wolfschmidt*). 20. gadsimta sākumā muižiņā atradās E. fon Rothastes privātā nervu dziednīca. Vēlāk tur izvietojās K. Erdmaņa dārzniecība, kas 1926. gadā pārtapa par Botānisko dārzu.

Šajā pavasarī biju aizbraucis uz Botānisko dārzu, lai tur uz vietas apskatītu teritoriju un sameklētu kādas pēdas no tiem laikiem, kad tur varēja pulcēties adventisti. Protams, pēc tik ilga laika perioda par Volfšmita muižiņas laikiem man neviens tur neko nevarēja pastāstīt. Laipna biļešu pārdevēja pie ieejas varēja man vien parādīt dārza materiālus par paša Botāniskā dārza dibināšanas laiku (1926. gadā), kas ir krietni vien vēlāk par adventistu draudzes dzimšanas dienu. Dārza gidi par Volfšmita muižas laiku neko nezina. Tā nu man nācās uz vietas aplūkot dārza senākos nostūrus. Volfšmita muižas pašas vairs nav, un tās vietā ir uzcelta Palmu māja. Tomēr ir divas ēkas pašā dārza stūrī, kuras varēja piedzīvot tos laikus, kad tur tika pulcējušies adventisti. Dārza stūrī atradu arī senu dīķi, kurš – tāds ir mans minējums – varēja būt saglabājies no Volfšmita muižiņas laikiem. Iespējams, tieši šajā vecajā dīķī ir notikušas pirmo adventistu kristības Rīgā. Šīs manas fotogrāfijas var tālāk te aplūkot.

Nav zināms konkrēti, kur tieši tagadējā Botāniskā dārza teritorijā varēja atrasties dārznieka Johana Tiesneša saimniecības ēka. No senajām ēkām ir saglabājusies "Kalpu māja" (att. pa kr.) un "Dzīvojamā māja" (att. pa labi). Dārznieks varēja dzīvot vienā no šīm mājām. Iespējams, kādā no tām ir notikušas pirmo adventistu sapulces.

Nav arī zināms, kurš konkrēti dīķis Botāniskajā dārzā būtu tas, kurā notikušas pirmo adventistu kristības. Pašlaik Botāniskā dārza teritorijā atrodas divi dīķi. Par šo dīķu senumu neviens nespēj vairs neko pastāstīt. Vecs dīķis (att. pa kr.) atrodas dārza stūrī aiz "Kalpu mājas". Tas jau sen ir zaudējis savu dziļumu un pamazām aizaug. Savukārt otrs (att. pa labi) atrodas pie "Palmu mājas". Ārēji šķiet, ka šis dīķis pie "Palmu mājas" varētu būt rakts jaunākajos laikos.

Šādi apstākļi turpinājās līdz 1906. g., kad tika izdots premjerministra Stolipina dekrēts, kas deva ticības brīvību arī adventistiem. 1908. g. Valsts Dome Pēterburgā pieņēma lēmumu par propagandas brīvību. Saskaņā ar šiem lēmumiem septītās dienas adventistu draudze turpmāk varēja pulcēties legāli un brīvi izdot savu literatūru un periodiku.

Draudze auga, bet citi par to smējās: "Jums nav ne bīskapu, ne baznīcu. Vai tad no Tiesneša šķūnīša var iziet vēsts, kas jādzird visai pasaulei?" Tiešām, draudzes iesākums bija niecīgs, taču arī sinepju graudiņš ir niecīgs. Draudze auga, un tai pievienojās aizvien vairāk ļaužu, to skaitā tie, kas personiski Bībelē bija atraduši, ka svētā dusas diena jāievēro nevis svētdienā, bet gan sestdienā. Draudzē pulcējās latvieši, krievi un vācieši. Viņiem sludināja Jānis Sproģis un Jēkabs Šneiders latviešu valodā, bet viņu sacīto tulkoja krievu un vācu valodā.

Šīs četras fotogrāfijas ir no vēlāka laika – 1912. gada, kad draudze jau bija nostiprinājusies. Pagāja 16 gadi kopš draudzes dzimšanas dienas, un attēlos ir redzami vairāki jauni cilvēki. Tie mīlēja mūziku un dziedāšanu, un ar to draudze jauniešus spēja piesaistīt. Protams, jāņem vērā arī laikmeta gaisotne, kas deva nojautu par drīzām pārmaiņām, gala laiku un drīzo Kristus atnākšanu.

Tas nu šoreiz būtu viss par adventistu draudzes vissenākajiem laikiem Rīgā. Iesākums ir bijis mazs, tomēr, kā tas notiek ar sinepju graudiņu, tas iestādīts aug un nes augļus. Tā tas ir noticis arī ar draudzi. Ir pagājis laiks. Ir mainījušās paaudzes. Draudze pastāv un darbojas.

Andris Pešelis

Rīgas adventistu jauniešu pulciņš. 1912. gads.

Neko nevaru pasacīt par šīm senajām fotogrāfijām. Tās ir vēsturiskās liecības pašas par sevi. Dažus no attēlos redzamajiem es atpazīstu, tomēr šiem vārdiem daudz lielāka nozīme ir bijusi tolaik. Mūsdienās šie vārdi lasītājiem var neko neizteikt.

“Esmu apņēmusies neļaut nekam mest ēnas pār manu ceļu”

Iedrošinājums grūtību brīžos no Praviešu Gara

“**Es neļaušu sev kļūt nomāktai.** Es neļaušu ienaidniekam gūt virsroku pār mani. Es esmu apņēmusies ienest savā dzīvē tik daudz saules gaismas, cik vien spēju. Es neskatīšos uz dzīves tumšo pusi. **Es runāšu par Tā Kunga labestību, jo Viņš ir mans palīgs.** Es slavēšu Viņu par Viņa neizmērojamo mīlestību un neļaušu mākoņiem savilkties manā dvēselē. Es paļaušos uz To Kungu, jo Viņš ir mans spēks un mans mantojums mūžīgi.”

“Esmu apņēmusies neļaut nekam mest ēnas pār manu ceļu. **Es neglabāšu sevī nevienu entuziasmu graujošu domu.** Es neļaušu sev kavēties pie priekšā stāvošajām grūtībām. Es zinu, ka Tas Kungs būs mans palīgs, ja vien es paļaušos uz Viņu. Es neļaušu darba sarežģījumiem nospiest manu dvēseli. Es novērsīšu skatienu no tumsas un apjukuma un vērsīšu savas acis uz Jēzu – manu ticības iesācēju un piepildītāju.”

“Es zinu, ka entuziasma zudums ir grēks. Tas Kungs netiek pagodināts, ja mēs staigājam skumjās un šaubās, it kā Viņš nebūtu patiesības un uzticības Dievs. **Es esmu apņēmusies paļauties uz Viņu, lai cik tumšs šķistu ceļš.** Es neļaušu nastām, kas nomāc mani, salauzt manu garu. Es metīšu savu dvēseli uz Jēzu. Viņš saprot katru vājumu un dos man spēku pārvarēt katru pārbaudījumu.”

“Es nedrīkstu ļaut skumjām vai nomāktībai ieņemt vietu savā sirdī. Ja es to darītu, es būtu vājš liecinieks savam Kungam. Man jāparāda, ka man ir dzīva ticība – ticība, kas turas pie Dieva apsolījumiem. Es neļaušu ienaidniekam aptumšot manu prātu ar neticību. **Es turēšu savas acis vērstas uz Jēzu un uzticēšos Viņam ar nelokāmu pārliecību.** Viņš mani nekad nav pievīlis un nekad nepievilš.”

“Es zinu, ka ienaidnieks cenšas man laupīt entuziasmu, bet es nepakļaušos viņa kārdinājumiem. Es neļaušu, lai manu prātu apspiež ēnas, kuras viņš cenšas mest manā ceļā. Ar visu savu būtību es stipri turēšos pie Dieva. **Es atcerēšos žēlastību, kuru Viņš man ir parādījis, un uzticēšos Viņam arī nākotnē. Tas Kungs ir bijis mans palīgs, un Viņš mani nepievils arī tagad.”**

“Es nedrīkstu ļaut sev kļūt nospiestai. Nedrīkstu kavēties pie grūtībām, kas mani apņem, jo tas tikai dod ienaidniekam priekšrocības. Es nerunāšu neticības valodā un nepalielināšu savus pārbaudījumus. **Es novērsīšu skatienu no tumsas uz gaismu, no spiedīgajām rūpēm uz Kristus spēku, kurš ir apsolījis būt mans stiprums.** Es paļaušos uz Viņu, jo Viņš saprot katru cilvēka sirds vājumu un uzturēs mani, ja es pilnībā balstīšos uz Viņu.”

“Es neļaušu sevi pārvarēt pārbaudījumiem, kas nāk pār mani. Es neskatīšos uz redzamajām lietām, bet uz neredzamajām. **Es paļaušos uz Dieva apsolījumiem, jo tie ir droši un nelokāmi.** Es atpūtīšos Viņa mīlestībā, zinot, ka Viņš rūpējas par mani. Es neļaušu darba nastām salauzt manu garu, jo Tas Kungs ir sacījis: “Tev pietiek ar Manu žēlastību.” Es ticēšu Viņa Vārdam un satveršu Viņa spēku.”

“Es zinu, ka Tas Kungs vēlas, lai es būtu priecīga un stipra Viņā. Es zinu, ka Viņš nevēlas, lai es grimtu rūpēs un apjukumā. [..] **Es paļaušos uz To Kungu, jo Viņš ir mans palīgs un mans Dievs. Es atpūtīšos Viņa mīlestībā un neļaušu ēnām palikt manā dvēselē.** Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana, no kā man baiļoties!”

(Fragmenti no vēstules S. N. Heskelam. Letter 208, 1903 to Elder S. N. Haskell)

“Es neļaušu sev kavēties pie priekšā stāvošajām grūtībām. Es zinu, ka Tas Kungs būs mans palīgs, ja vien es paļaušos uz Viņu. Es neļaušu darba sarežģījumiem nospiest manu dvēseli. Es novērsīšu skatienu no tumsas un apjukuma un vērsīšu savas acis uz Jēzu – manu ticības iesācēju un piepildītāju.”

Agris Bērziņš,
Rīgas 1. draudzes mācītājs, LDS
Veselības kalpošanas nodaļas
vadītājs

Viņš saprot depresijas nomāktos

Pasaules Veselības organizācija uzskata, ka depresija visā pasaulē skar vairāk nekā 100 miljonus cilvēku.

Sākotnēji antidepresantu lietošana ir pilnībā efektīva tikai apmēram 30–40 % depresijas skarto cilvēku. Trešdaļa cilvēku joprojām cieš no šīs slimības pat pēc trim vai četriem antidepresantu kursiem.[1]

Sanākot kopā, mēs parasti izskatāmies priecīgi un saposušies, bet savas dzīves laikā esmu sapratis, ka pat draudze nav galerija, kurā izstādīti skaisti ģērbti svētie. Tā ir slimnīca salauztu dzīvju dziedināšanai. Bieži vien mēs esam kompetenti pastāstīt par pravietojumiem, par pūķi, par mazo ragu, par svētdienas likumu, bet mūsu dzīve, ģimene, attiecības ar cilvēkiem brūk un jūk. Sirdī nereti apslēptas un noglabātas skumjas un pat depresija.

Depresija nav tikai prāta stāvoklis, tā ietekmē arī mūsu fizisko veselību. Depresija skar visus – kā bērnus, tā vecākus ļaudis, kā vīrus, tā sievas, kā nabadzīgus ļaudis, tā bagātus. Tā neskar tikai alkoholiķus vai narkomānus vien, un tai nav arī sociālu ierobežojumu. Saskaņā ar to, ko teicis adventistu draudzes ārsts Nīls Nedlijs, kurš ir izcils depresijas un trauksmes speciālists un pasaulē atzīta autoritāte šajā jomā, visbiežāk skartā sociālā grupa draudzes aprindās ir mācītāji un mācītāju ģimenes. Depresija ir ierocis, ko sātans izmanto pēdējās dienās, lai mēģinātu daudzus nomākt un likt padoties krīzes priekšā.

Bet kāds ir Dieva nodoms attiecībā uz prātu? Pievērsiet uzmanību tam, ko saka Bībele 2. Timotejam 1:7 – "Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu." Dieva griba ir, lai mēs būtu vislaimīgākie, priecīgākie, ziedošākie un smaidošākie cilvēki – nevis skumji, bet priecīgi.

Nesen saskāros ar konkrētu situāciju, kur redzēju, ka depresijas skarts cilvēks iet bojā, nespējot saņemt nepieciešamo palīdzību Latvijā. Bet Bībelē mēs varam lasīt, ka ir kāda slimnīca, kura ir atvērta visu diennakti, un ir kāds Ārsts, kurš pieņem jebkurā laikā un gaida, lai mūs dziedinātu.

Depresija ir saistīta ar smadzeņu spēju funkcionēt. Varam vien apbrīnot to, kā Dievs ir radījis mūsu smadzenes.

APBRĪNOJAMĀS SMADZENES

– vidēji tās aizņem vien aptuveni 2 % no cilvēka ķermeņa svara;

– tās satur apmēram 100 miljardus nervu šūnu – neironus, kas veido lielu daļu smadzeņu pelēkās vielas;

– tās ietver tūkstošiem dažādu tipu neironu, kas atšķiras pēc uzbūves, formas, ķīmiskās signālvielas un savienojumiem ar citām šūnām;

– viena nervu šūna ir spējīga komunicēt ar 200 tūkstošiem citu nervu šūnu jeb neironu;

– 20 % no skābekļa, ko ieelpojam, nepieciešams tieši smadzenēm;

– tas nav mīts, ka vīrieši ir vairāk racionāli (jo viņiem ir lielāka pareitālā smadzeņu daiva, kas kontrolē matemātiskās spējas), bet sievietes ir vairāk emocionālas (jo viņām ir lielāka apjoma limbiskā sistēma, kas regulē emocijas);

– lēnākais ātrums, ar kādu informācija ceļo starp neironiem, ir 416 km/h;

– tikko piedzimis bērniņš spēj saredzēt tikai 4 %, tomēr mātes seju viņš atpazīst jau pēc īsa brītiņa.

Mūsu atmiņa, ilgas, spēja runāt, prieks un smiekli, skumjas un pat spēja raudāt – tas viss ir mūsu apbrīnojamo smadzeņu darba rezultāts.

[1] University of California – Riverside. "Restoring happiness in people with depression." Science Daily. 31 July 2011.

SMADZEŅU STRUKTŪRA PASTĀVĪGI MAINĀS

• Mācību process maina smadzeņu struktūru.

• Atmiņas process attīsta jaunas neironu formas.

• Alkohols, slimības un stress nogalina neironus.

• Uzturs, dzīvesveids un izvēles, kuras izdarām katru dienu, maina smadzeņu struktūru.

Katru reizi, kad cilvēks iemācās kaut ko jaunu, apzināti vai neapzināti mainās smadzeņu struktūra. Stress, slimības, alkohols vai citas toksiskas vielas nogalina mūsu smadzeņu neironus. Pētījumi atklāj, ka pat pieauguša cilvēka smadzenēs var attīstīties jauni neironi, kas ir spējīgi atjaunot vai uzlabot atmiņu.

Lielākā daļa cilvēka gēnu ir iesaistīti šīs apbrīnojamās struktūras – smadzeņu – izveidē. Bet ne tikai gēniem šeit sava ir loma, jo arī vide veido un maina mūsu smadzeņu struktūru. Tas nozīmē, ka uzturs, dzīvesveids un neskaitāmas ikdienas izvēles nosaka to, cik labi vai slikti spēs funkcionēt mūsu smadzenes. Tos nevarētu uzskatīt par jaunākajiem atklājumiem, jo jau pirms 2000 gadiem Dievs caur Pāvila vēstuli efeziešiem pateica, ka cilvēka sirdsprāts var tikt atjaunots.

Nīla Nedlija grāmatā "Depression the way out" minēti 9 simptomi, kas raksturo depresiju kā slimību.

DEPRESIJAS SIMPTOMI

1. Dziļa tukšuma un bēdu sajūta.
2. Apātija.
3. Nemiers un satraukums.
4. Miega traucējumi.
5. Svara/ apetītes traucējumi.
6. Nespēja koncentrēties.
7. Pārmērīga vainas un mazvērtības sajūta.
8. Slimīgas domas.
9. Nogurums.

Cilvēks, kuram ir vismaz pieci no deviņiem simptomiem vismaz divas nedēļas, var tikt uzskatīts par depresijas slimnieku.

Šis pats ārsts Nīls Nedlijs ir izstrādājis arī vairākas programmas depresijas novēršanai, uzsverot, cik svarīgi ir atpazīt tās cēloņus (parasti tie ir vairāki).

DEPRESIJU GALVENOKĀRT IZRAISA 8 FAKTORI

1. Nemainīgie faktori (ģenētika, vecums, dzimums, etniskās atšķirības, depresijas vēsture ģimenē, paša cilvēka depresijas vēsture).

Ir būtiski uzsvērt, ka iedzimtas tendences var būt par pamatu depresijai. Bet tas nav pietiekams iemesls, lai rastos depresija. Pat ja cilvēkam ir iedzimta nosliece uz depresiju, risku var mazināt, pievēršot uzmanību citiem veselību ietekmējošiem faktoriem.

2. Ar diētu saistītie faktori (serotonīns, Omega 3, folskābe, vitamīns B12, homocisteīns, proteīna uzņemšana).

Ir svarīgi lietot uzturā sabalansētu pārtiku, kas pietiekamā daudzumā satur visus vitamīnus un minerālvielas, ne tikai tos, kas minēti iepriekš. Būtiski piebilst, ka daudzi depresijas slimnieki nejūtas izsalkuši. Tas var novest pie nepietiekamas uzturvielu uzņemšanas, kas tālāk izraisa nepilnvērtīgu diētu un var padarīt depresiju smagāku.

3. Sociālie faktori (vecvecāki audzina mazbērnus, šķirta ģimene, seksuāla vardarbība, līdzatkarības, sociālā atbalsta trūkums).

Lai gan daudzi depresijas cēloņi tiek novērtēti par zemu, sociālie faktori, kas var veicināt depresiju, netiek pietiekami novērtēti lielākajā daļā gadījumu.

4. Citi dzīvesveida faktori (uzturs ar zemu ogļhidrātu saturu; dzīvnieku valsts uzturs; ilgs laiks, kas pavadīts *ekrānos*; pornogrāfija; mūzika ar izteiktiem ritmiem; mazkustīgums; diennakts ritma traucējumi; atļautās narkotikas – tabaka, kofeīns, alkohols; nelegālās narkotikas; galvas traumas; apzināta priekšējās smadzeņu daivas nomākšana – tu zini, kas ir slikts, bet turpini to darīt; nav saiknes ar Radītāju – lūgšanu un Bībeles pētīšanas ieradumu).

Mūsu ikdienas izvēlei un dzīvesveidam ir nozīmīga loma garīgajā veselībā.

5. Medicīniskas problēmas (insults, vēzis, AIDS, Parkinsona slimība, diabēts, pēcdzemdību statuss, vairogdziedzera saslimšanas, miega traucējumi, virsnieru dziedzeru saslimšanas u. c.)

Pētījumi liecina, ka fiziskās saslimšanas var būt spēcīgs depresiju izraisošs vai pastiprinošs faktors. Jebkurš medicīnisks stāvoklis, īpaši hronisks, var izjaukt emocionālo līdzsvaru.

6. Nesabalansēta smadzeņu elektriskā aktivitāte (epilepsija, trauksme, iedzimta smadzeņu disfunkcija, hronisks stress, pārslodze, elektrolītu disbalanss, vitamīnu trūkums, smadzeņu iekaisumi, medikamentu blaknes u. c.)

Visi apstākļi, kas samazina smadzeņu aktivitāti (smadzeņu neironi, kas savā starpā sazinās ar elektriskiem impulsiem, nedarbojas veselīgā veidā), var būt par cēloni depresijai.

7. Retāk sastopamie depresijas cēloņi (vielmaiņas traucējumi, infekcijas slimības, "neveselīgas ēkas sindroms" – slikta ventilācija, pelējums, alergēni, ķīmiskas vielas).

8. Nepierādītie depresijas cēloņi.

LABĀKAIS DEPRESIJAS ĀRSTS

Ir Viens, kurš saprot katru depresijas cēloni, iejūtas katra depresijas slimnieka situācijā un ir gatavs palīdzēt katram depresijas slimniekam.

Pievērsiet uzmanību, ko Bībele saka Jes. 53:3–5: "Taisni otrādi, viņš bija nicināts, labāki ļaudis no viņa vairījās, vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja vaigu, tā nicināts, ka mēs viņu ne par ko neturējām. Taču viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti."

Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas. Vai arī depresiju? Noteikti! Viņš bija ievainots un satriekts.

Viņš nesa lielu nastu un grūtumu – mūsu sodu. Bet labākā ziņa tajā visā ir, ka "ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti"!

JĒZUS IR IZGĀJIS CAURI VISAM, KAM MUMS NĀKAS IET CAURI

Bībelē, Vēstulē ebrejiem, ir teikts, ka Viņš pieņēma Ābrahāma dzimumu (skat. Ebr. 2:16).

Viena no depresijas cēloņu grupām ir ģenētika, citiem vārdiem sakot – tas, ko mēs pārmantojam no saviem vecākiem, vecvecākiem, vecvecvecākiem. Romiešiem 1:3 teikts, ka Jēzus ir cēlies no Dāvida. Tātad viņam bija Dāvida DNS. Pievērsiet uzmanību Jēzus ciltskokam! Ābrahams, Īzaks un Jēkabs – viņi visi bija melojuši. Šis DNS bija arī Jēzum. Lea bija krāpšanas līdzdalībniece. Rāhaba bija prostitūta. Dāvids bija sieviešu iekarotājs, laulības pārkāpējs, slepkava un melis. Salamans bija sieviešu mīlētājs, atteicies no ticības, elku pielūdzējs. Viss šis ģenētiskais smagums gūlās uz Jēzu. Tā kā Jēzus uzņēmās visu ģentētiskās nastas smagumu mūsu vietā, arī mēs varam tikt dziedināti no savām ģenētiskajām nosliecēm.

> "Kalni atkāpsies un pakalni šaubīsies, bet Mana žēlastība no tevis neatkāpsies, un Mana miera derība nešaubīsies, saka tas Kungs, tavs apžēlotājs. (Jesajas 54:10)

Arī sociālā vide, no kuras nāca Jēzus, nebija no labākajām: "Vai no Nacaretes var nākt kas labs?" (Jāņa 1:46) Jēzus saprot mūs un mūsu sarežģītos, grēka sabojātos apstākļus. Viņš ir gatavs mūs dziedināt arī no šīm sekām un dot mums ko labāku!

Jēzus parādīja arī to, kā var atvairīt ēstkāres kārdinājumus. Viņš zina, cik tas ir grūti, bet Viņā tu vari tikt dziedināts!

Ja tava sirds ir tik salauzta un tu esi tik nomākts, ka vienīgais, ko vari atrast, lai aizbēgtu no realitātes, ir narkotikas vai alkohols, kas palīdz nomākt šo sāpi, kura kļūst arvien stiprāka un stiprāka, atceries, ka arī Jēzus tika kārdināts nomākt šo sāpi. Mt. 27:34 ir rakstīts, ka Viņam deva dzert etiķi, kas bija sajaukts ar žulti, un, kad Viņam to pielika pie lūpām, Viņš atteicās to dzert. Tā kā Viņš to pārvarēja, arī tu vari to pārvarēt, ja lūgsi Viņa dziedinājumu!

Jēzus saprot arī to, kāda ir sajūta, kad izirst attiecības. Jeremijas grāmatas 3. nodaļā Israēla tauta ir salīdzināta ar sievu. Jēzus nodrošināja Israēlam svētnīcu. Viņš nodrošināja mannu. Viņš nodrošināja praviešus. Viņš nodrošināja visu iespējamo. Viņš dāvāja Israēlam visu Savu mīlestību. Bet Israēls galu galā noraidīja Jēzu un šķīrās no Viņa.

Vai esi piedzīvojis šķiršanās sāpes? Vai esi piedzīvojis attiecību pārtraukšanas sāpes? Jēzus to saprot, un Viņš pie krusta uzņēmās šo triecienu tavā un manā vietā, lai tu varētu tikt dziedināts

Vai kādreiz esi bijis situācijā, kad draugi tevi ir pievīluši? Varbūt tev šobrīd ļoti ir nepieciešams draugu atbalsts? Varbūt jūties kā tumšā ielejā? Tu zvani, bet draugi neatbild. Tu nezvani, un viņi tevi nemeklē. Tu vienmēr esi bijis kopā ar viņiem viņu problēmās, bet viņi nav ar tevi tavējās. Jēzus to piedzīvoja Ģetzemanē, kad Viņa trīs tuvākie mācekļi gulēja brīdī, kurā Viņam bija nepieciešams stiprinājums lūgšanā.

Vai esi piedzīvojis drauga nodevību? Nodevības cirstās sāpes kļūst lielākas proporcionāli tam, cik ciešas ir bijušas jūsu attiecības. Jēzus to saprot. Tieši Jūda – cilvēks, kurā Jēzus bija ieguldījis visu Savu mīlestību, lai glābtu viņu no grēka, – nodeva Viņu tiesai un nāvei.

> "Jēzus visā mūžībā būs kopā ar mūsu rētām, lai mums vairs nekad nesāpētu! Jo... ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti!

KĀDS IEDROŠINĀJUMS!

Grāmata "Laikmetu ilgas" atklāj šādu kopsavilkumu: "Visos pārbaudījumos mums ir drošs Palīgs. Viņš nepamet mūs vienus, cīnoties ar kārdināšanām, karojot ar ļaunumu, lai nastas un bēdas mūs beidzot nospiestu. Lai gan tagad Viņš ir apslēpts mūsu mirstīgajam skatam, tomēr ticības auss var saklausīt Viņa balsi sakām: "Es biju miris, un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam." (Atkl. 1:18) Es esmu panesis jūsu bēdas, piedzīvojis jūsu cīņas, stājies pretī jūsu kārdināšanām. Es pazīstu jūsu asaras; arī Es esmu raudājis. Es zinu bēdas, kas ir par dziļām, lai tās uzticētu kādai cilvēka ausij. Nedomā, ka tu esi viens un atstāts. Ja arī tu ciešanās neatrodi nevienu atsaucīgu sirdi virs zemes, raugies uz Mani un dzīvo! "Kalni atkāpsies un pakalni šaubīsies, bet Mana žēlastība no tevis neatkāpsies, un Mana miera derība nešaubīsies, saka tas Kungs, tavs apžēlotājs." (Jes. 54:10; Glika tulk.)" (483. lpp.)

Vai tu tici tam, ka Jēzus tevi saprot un vēlas tevi dziedināt? Pat ja tu to nesajūti šobrīd, ticēt nozīmē skatīties pāri neredzamajam! Mt. 11:28 Jēzus aicina: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt."

Ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti! Cah. 13:6 teikts: "Un, ja viņam tad jautās: kas tās tev par rētām uz tavām krūtīm? – tad viņš atbildēs: tā mani sasita manu draugu namā." Jēzus visā mūžībā būs kopā ar mūsu rētām, lai mums vairs nekad nesāpētu! JO... AR VIŅA BRŪCĒM MĒS ESAM DZIEDINĀTI!

VAIRĀK JĒZUS

Lūgšana ir atbilde

5. lekcija

Moriss Vendens, mācītājs un evaņģēlists

Lūgšana ir tā viena būtiskā lieta, kas atšķir kristīgo ticību no visām citām pasaules reliģijām. Tā ir unikāla kristīgajai ticībai. Ticēt, ka mēs varam komunicēt ar savu Radītāju, ka varam runāt ar Viņu, tā ir liela atšķirība. Nav brīnums, ka Jēzus **Lūkas 18:1** teica: *"[..] tiem aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt."* Viņš ir ieinteresēts, lai mēs lūgtu, un ieinteresēts attiecībās, kas veidojas lūgšanu rezultātā.

Ir ļoti svarīgi saprast, ka pastāv dažādu veidu lūgšanas. Ir vismaz četru veidu lūgšanas, kas ir bez nosacījumiem. Un tad ir vismaz četru veidu lūgšanas, kas ir ar nosacījumiem. Ja mums par to nav skaidras izpratnes, tad varam apjukt, pārprast un kļūt mazdūšīgi. Piemēram, pravietis Jesaja saka, ka mūsu lūgšanas netiks uzklausītas, ja mums ir grēki vai nekrietnība. Arī psalmu autors saka to pašu: ja manā sirdī ir nekrietnība, tad Dievs mani neuzklausīs. Ja es cenšos meklēt Dievu kā draugu, kā risinājumu savai grēcīgajai dzīvei, tad būtu labi, ja Viņš mani tomēr uzklausītu. Citādi es esmu bezizejā. Tātad, ja es saprotu, par ko ir runa šajos pantos, tad varu par to tikt skaidrībā. Šie panti runā par īpašiem lūgumiem, par īpašām svētībām. Un patiešām – tās ir apsolītas ar nosacījumu. Bet Dievu meklējošs grēcinieks vienmēr tiek uzklausīts. Nav nekādas starpības, kas es esmu, no kurienes nāku un ko esmu izdarījis. Katrs Dieva meklētājs, grēcinieks vienmēr tiek uzklausīts. Tā ir viena no lūgšanām bez nosacījumiem.

Lūgšanas bez nosacījumiem

Nodošanās lūgšanas ir bez nosacījumiem. **Psalmi 34:5** mums sniedz norādi: *"Es meklēju To Kungu, un Viņš man atbildēja; Viņš mani izglāba no visām manām izbailēm."* Mēs varam meklēt Dievu un zināt, ka Viņš dzird.

Vēl viena lūgšana bez nosacījumiem ir atgriešanās un grēku nožēlas lūgšana. Par to runā 51. psalms. Tajā teikts: *"Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā! Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem! Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!"* **(Psalmi 51:3–5)** Šī varenā grēku nožēlas lūgšana sniedz mums piemēru, kāda lūgšana grēcinieka labā vienmēr tiek uzklausīta.

Vēl viena lūgšana bez nosacījumiem ir pateicības un slavēšanas lūgšana. Dievam patīk dzirdēt šādas lūgšanas. **Atklāsmes 5:12** ir dots paraugs: *"Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!"*

Tad mums ir vēl viena lūgšana bez nosacījumiem, kas ir viena no Dieva mīļākajām lūgšanām – aizlūgšana par citiem, kad mēs lūdzam kāda cita labā. Mozus to darīja, un par to lasām **2. Mozus 32:31, 32**, kur teikts: *"Un Mozus griezās atpakaļ pie Tā Kunga un sacīja: "Ak, šī tauta ir darījusi lielu grēku, tā sev taisījusi dievu no zelta. Bet nu piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani no Savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.""* Šī ir satriecoša lūgšana. Tajā atbalsojas Golgātas notikums, krietni pirms tas notika. Kāds ir gatavs mirt un zaudēt mūžīgo likteni kāda cita labā. Tas dziļi aizkustināja Dieva sirdi. Viņš pasaudzēja ļaudis. Šī ir viena no Dieva mīļākajām lūgšanām.

Lūgšanas ar nosacījumu

Tagad aplūkosim lūgšanas ar nosacījumu. Vispirms tās ir lūgšanas, kurās izteikti īpaši lūgumi. **1. Jāņa 5:14, 15** teikts: *"Un šī paļāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausa*

> “Un šī paļāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausa mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausa, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši. (1. Jāņa 5:14, 15)

mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausa, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši.” Tas izklausās gandrīz kā bez nosacījumiem, bet Bībele skaidri atklāj, ka ir kāds nosacījums, ja izsakām īpašu lūgumu. Jēzus dziedināja aklo vīru. Par to ir rakstīts Jāņa evaņģēlija 9. nodaļā. Savā dialogā ar farizejiem un vadītājiem Sinedrijā pēc šī notikuma dziedinātais teica: *“Mēs zinām, ka Dievs grēciniekus neklausa.”* Viņš teica pilnīgu patiesību. Šeit mēs runājam par dziedināšanu. Ja kāds vēršas pie Dieva ar lūgumu pēc dziedināšanas, Dievs neuzklausa grēciniekus. Tas ir īpašs lūgums, un tam ir nosacījums – attiecības ar Dievu un Dieva meklēšana.

Lūgšana pēc vadības arī ir lūgšana ar nosacījumu. **Psalmos 32:8** teikts: *“Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā, Es pār tevi turēšu nomodā Savu aci.”* Tas ir apsolījums. Tomēr arī velns var mani vadīt, ja man nav attiecību ar Dievu. Un Dievs neuzspiedīs Savu vadību, ja mēs Viņu nemeklēsim. Tātad tā ir lūgšana ar nosacījumu. Tas ir ļoti svarīgi, lai mums būtu attiecības ar Viņu un lai neviens mūs nevar aizvest maldu ceļos.

Ir vēl kāda interesanta lūgšana – strīdēšanās ar Dievu. Daži no varenajiem cilvēkiem Bībelē ir strīdējušies ar Dievu. **Joēla 2:17** teikts: *“Saudzē un žēlo, ak, Kungs, Savu tautu, neatstāj kaunā Savu mantojumu, lai cita tauta pār to nevaldītu zobodamās! Kādēļ Tu gribi atļaut, lai tautas par to saka cita citai brīnīdamās: kur tad nu ir viņu Dievs?”* Citiem vārdiem sakot, Dieva reputācija ir likta uz spēles. Par to mēs varam strīdēties ar Viņu. Patiesībā mums ir vairāki argumenti, ko varam izmantot lūgšanā. Tā dēļ, ko mēs jau zinām par Dievu, mēs varam likt priekšā nozīmīgus iemeslus, kāpēc Viņam būtu jāatbild uz mūsu lūgšanu. Piemēram, krusts jeb arguments par krustu. Tas parāda, ka Viņam ir iemesls atbildēt mūsu lūgšanas. Lūk, vēl viens: “Bet Tu esi apsolījis!” Tu esi apsolījis. Ja es runāšu ar bērniem un viņiem izstāstīšu kaut ko, ko mēs vēlāk varētu darīt, bet tad pārdomāšu, viņi man teiks: “Bet tu apsolīji!” Kad viņi tā saka, es zinu, ka atkāpšanās ceļa nav. Arī mēs varam iet pie Dieva un teikt: “Bet Tu apsolīji!” Vēl viens arguments: “Tu to esi darījis priekš citiem. Kāpēc Tu to nevari izdarīt priekš manis?” Ja Viņš to ir izdarījis priekš kāda cita, tad var izdarīt arī priekš manis. “Tu to esi darījis priekš manis jau iepriekš, pagātnē. Kāpēc Tu to nevari izdarīt tagad?” Vēl viens arguments, ko likt priekšā Dievam: “Tu esi aicinājis mūs to lūgt. Tāpēc es nāku un to lūdzu.” Lielisks arguments, balstoties uz paša Dieva teikto. Es to nelūdzu pats sev – tas aizkustina Dievu, jo es lūdzu kāda cita labā, ne sev pašam. Dievs priecājas dzirdēt šāda veida lūgšanas. Mēs varam lūgt tā, kā lūdza sentēvs Jēkabs: “Es Tevi neatlaidīšu, iekams Tu mani nesvētīsi.” Un, atceroties, kā Jēzus viņu svētīja, mēs varam tuvoties Dievam. Mēs pat varam izmantot apustuļa Jēkaba argumentu. Vai atceraties, ko Jēkabs teica? Ja kāds nabadzīgs un ar vajadzībām ienāk draudzē, tu nesaki tam: *“Ej, ēd un sildies ar mieru!”* Tu viņam palīdzi praktiskā veidā ar ēdienu un siltumu. Tu palīdzi viņam saņemt vajadzīgo. Ja Dievs mums liek to darīt, vai tad Viņš nerīkotos tāpat? Tā mēs varam Viņam prezentēt Jēkaba argumentu. Ir vairāki iespaidīgi iemesli, kāpēc mēs varam iet un strīdēties ar Dievu.

Tad ir vēl viena interesanta lūgšana, ko varētu saukt par dialoga lūgšanu. Tāda kā Ābrahāmam, kad viņš runāja ar Dievu un saņēma atbildes no Viņa tiešā veidā. Arī Mozus piedzīvoja dialoga lūgšanas, un arī Jēkabs, kad viņš cīnījās ar eņģeli. Tie bija vareni un dievbijīgi ļaudis, kuri piedzīvoja dialoga lūgšanu. Tā ir viena no retākajām lūgšanām, tomēr tā ir īsta un ir notikusi saskaņā ar Svētajiem Rakstiem.

Ir vēl divas vai trīs lietas, kas var palīdzēt, un tās ir saistītas ar lūgšanu un gavēšanu. Es atceros kādu notikumu, kad biju vēl bērns. Tas notika Ņujorkā apmēram 1939. gadā, kad Rumānijas karalis gatavojās nonāvēt visus adventistus kādā noteiktā datumā. Mūsu draudzes vadītāji aicināja mūs lūgt un gavēt, lai Dievs kaut ko darītu lietas labā. Es atceros, ka gavēju un biju ļoti izsalcis, būdams bērns. Es pievienojos visiem pārējiem gavēšanā. Rumānijas karalis nomira dienu pirms plānotā slaktiņa, nesagaidījis sava lēmuma izpildi. Es biju priecīgs, ka esmu varējis piedalīties šīs problēma atrisināšanā.[1]

Tomēr bieži vien mēs pārprotam gavēšanu. Ievērosim, ko Jēzus teica **Marka 9:29**: *“Šī suga citādi nevar iziet, kā vien ar Dieva lūgšanu un gavēšanu.”* Tas notika pēc pieredzes Apskaidrošanas kalnā, kad mācekļi nebija spējīgi izdzīt dēmonu. Jēzus nokāpa no kalna un izdzina dēmonu no cilvēka. Tad mācekļi jautāja: *“Kāpēc mēs nespējām to izdarīt?”*, un Jēzus tiem atbildēja tikko lasītos vārdus: *“Šī suga citādi nevar iziet, kā vien ar Dieva lūgšanu un gavēšanu.”* Cik mums zināms, Jēzus pirms tam nebija gavējis. Ko tad īsti Viņš ar to domāja?

Te mēs nonākam aci pret aci ar gavēšanas attieksmi. Ir iespējams iemantot gavēšanas attieksmi neatkarīgi no tā, vai mēs gavējam vai nē. Kā tas darbojas? Tas nozīmē, ka tad, ja saskaršos ar izvēli – ēst vai arī lūgt Dievu, es izvēlēšos lūgšanu, pat ja tādēļ man nesanāks paēst. Tā ir gavēšanas attieksme. Tas nozīmē, ka esmu vairāk norūpējies par attiecībām ar Dievu nekā par ēšanu. Tev ir iespējams šādu gavēšanas attieksmi uzturēt visu laiku, ja vien Jēzus ir tava galvenā prioritāte.

Vēl ir gadījums, kad saduramies ar lūgšanu un lolotu grēku. **Psalmi 66:18**

[1] Redakcijas piezīme: Šis ir autora personīgs atmiņu stāsts. Vēsturiskos avotos šāds notikums nav dokumentēts.

saka: *"Ja es netaisnību turētu savā sirdī, tad Tas Kungs, Visuvarenais, mani nebūtu uzklausījis."* Tas izklausās tā, it kā man nebūtu nekādu iespēju. Ja man ir kāds grēks, ko esmu iemīļojis, ja es to turpinu darīt, tad netikšu uzklausīts. Tomēr tas izslēgtu mācekļus, jo viņiem bija attiecības ar Jēzu, bet vienlaikus viņiem bija grēks – turpināts un apzināts grēks, resp., viņi zināja, ka rīkojas nepareizi, bet turpināja to darīt. Man tas izklausās kā iemīļots grēks. Tā bija lepnība, un pēc Dieva klasifikācijas tas ir viens no ļaunākajiem grēkiem, ja ne pats ļaunākais. Tomēr Dievs turpināja iet kopā ar viņiem. Jēzus viņus nepameta. Viņš neteica: "Man tas neder! Dodiet man citus divpadsmit, Es sākšu visu no sākuma!" Viņš vienkārši turpināja staigāt kopā ar mācekļiem, kopā ēst un strādāt, kopā ceļot. Tas mums ļauj saprast, ka ir iespējams būt attiecībās ar Dievu un vienlaikus uzturēt apzinātu grēku savā dzīvē.

Dažiem no mums to ir grūti pieņemt. Man ir rakstījuši un zvanījuši neapmierināti cilvēki, sakot: "Neuzdrīksties mācīt, ka cilvēka dzīvē var būt grēks un ka viņš vienalga tiks uzklausīts!" Tomēr tā ir patiesība. Tas balstās uz piemēru par Jēzus tuvākajiem sekotājiem. Ir iespējams, ka tavā dzīvē ir grēks un vienlaikus attiecības ar Dievu. Tomēr šeit ir viens ļoti svarīgs princips – agri vai vēlu viens no tiem pazudīs no tavas dzīves. Ja tā ir patiesība, tad, uzturot attiecības ar Jēzu, kādā brīdī lolotais grēks no manas dzīves pazudīs. Bet, ja es grēka dēļ atbīdu otrajā plānā attiecības ar Jēzu, tad man patiesi ir lolots grēks. Tad es izvēlos grēku tā vietā, lai izvēlētos attiecības ar Dievu. Tas ir ļoti bīstams grēks. Jūda kļuva par upuri šim grēkam. Viņš bija gudrs, gudrāks par pārējiem mācekļiem. Viņš saprata, ka attiecības ar Jēzu izstums no viņa dzīves grēku, bet viņš to nevēlējās pieļaut. Tāpēc viņš atbīdīja otrajā plānā attiecības ar Jēzu. To nozīmē patiesi lolots grēks.

Vēl viena, pēdējā, lieta ir ļoti svarīga. Mēs to, iespējams, esam piedzīvojuši vienā vai otrā veidā – ka situācija var pasliktināties tad, kad sākam lūgt. Dažiem ļaudīm tā ir bijusi īsta mistērija. Man koledžā savulaik kāds students teica pretējo: "Es atmetu kristietību pirms divām nedēļām, kopš tā laika neesmu grēkojis." Bez lūgšanas viņam klājās daudz labāk. Iesākot lūgt, situācija var pasliktināties, un tas var kļūt par problēmu. Bet mums jāsaprot, kas notiek, mācoties no Ījaba grāmatas, lai rastu atbildi uz šo jautājumu. Lūk, kā tas darbojas! Velns mani redz lūdzot un meklējot attiecības ar Dievu. Viņš vēlas pierādīt Dievam, ka es to daru tikai savtīgu iemeslu dēļ. Tā nu viņš saņem atļauju no Dieva uzbrukt man ar visiem saviem ieročiem, liekot man klupt un krist. Pēc tā es padodos un atmetu attiecības, pārtraucu meklēt Dievu. Tas pierāda, ka velnam bijusi taisnība. Bet, ja velns man uzbrūk, ļoti cenšas pierādīt, ka es meklēju Dievu tikai savtīgu iemeslu dēļ, liekot man klupt un krist, bet es turpinu meklēt Dievu par spīti tam, tad tas pierāda, ka Dievam ir taisnība. Tas pierāda, ka es joprojām mīlu Dievu un joprojām vēlos Viņam kalpot un Viņu pielūgt. Tiklīdz tas ir pierādīts, Dievs var padzīt velnu, kā Viņš darīja Ījaba gadījumā.

Ļaujiet man to ilustrēt! Iedomāsimies, ka mans dēls ir tīnis un ka es esmu ievērojis starp mums pieaugošo distanci un sāku par to uztraukties. Kādu dienu es gatavojos doties ceļojumā un dēls piesakās doties man līdzi. Es pie sevis nodomāju: "Ak, mans dēls mani joprojām vēl mīl!" Mēs sākam kopīgo ceļojumu, un neilgi pēc tā sākuma viņš man saka: "Tēti, man kaut ko vajag. Man vajag jaunu automašīnu *Honda*." Es aptveru iemeslu, kāpēc viņš ir devies ceļojumā kopā ar mani, un atbildu, ka mums nav naudas jaunai automašīnai. Ceļojums ir sabojāts, un mūsu attiecības neuzlabojas. Es viņam tomēr neesmu svarīgs.

Bet nu izmainīsim šo stāstu! Kādu dienu es gatavojos doties ceļojumā un dēls piesakās man doties līdzi. Mēs sākam ceļojumu, viņš neko man neprasa, mēs runājamies, pavadām kopā brīnišķīgu laiku. Ceļojums šķiet īss, laiks paskrien ātri, un tas drīz beidzas. Dēls mani apskauj un pateicas par kopā pavadīto laiku. Es priecīgs dodos gulēt, sakot sievai: "Nespēju tam noticēt, mans dēls joprojām mani mīl! Varbūt viņam noderētu jauna *Honda*?"

Jā, tā tas darbojas. Tā tas darbojās ar Ījabu. Nekļūsim mazdūšīgi, ja, uzsākot lūgšanas, situācija pasliktinās, jo notiek lielā cīņa. Bet mēs varam būt daļa no Dieva atbildes šajā cīņā.

> "Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā! Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem! Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā! (Psalmi 51:3–5)

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes veidotāja

Pavasaris = restarts

Pavasaris nav tikai gadalaiks, kad kļūst siltāks un parādās pirmie zaļie asni. Tas ir arī ideāls brīdis, lai sakārtotu ne tikai savu istabu, bet arī domas, ieradumus un ikdienu. Ja jūti, ka viss apkārt ir mazliet haotisks, tu neesi viens. Labā ziņa? Tu vari to mainīt!

Sāc ar nelielām pārmaiņām – sakārto savu darba vietu, izplāno nākamo dienu vai atbrīvojies no lietām, kas netiek lietotas. Bieži vien tieši mazie soļi rada lielākās pārmaiņas. Kad apkārt valda kārtība, arī domas kļūst skaidrākas un ir vieglāk pieņemt lēmumus.

Neaizmirsti arī par iekšējo mieru! Dažreiz svarīgākais, ko vari sakārtot, ir tas, kas notiek tavā sirdī un prātā. Velti laiku sev – pārdomām, klusumam vai sarunai ar Dievu. Tas var dot spēku un virzienu, kad viss šķiet neskaidrs.

"Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns." (2. Korintiešiem 5:17)

Mums vienmēr ir iespēja sākt no jauna. Pavasaris var būt ne tikai dabas, bet arī tava personīgā restarta sākums.

1. Sāc ar maziem soļiem.

Nav jāmetas uzreiz lielajā "ģenerāltīrīšanā". Sāc ar kaut ko vienkāršu:

* sakārto savu galdu;
* izmet nevajadzīgās lietas no somas;
* iztīri telefonu (dzēs vecās bildes, aplikācijas).

Mazie panākumi dod motivāciju turpināt. Kad redzi rezultātu, pat ja tas ir pavisam neliels, rodas sajūta, ka vari paveikt vairāk. Tieši tā veidojas ieradumi – soli pa solim. Vari arī izvirzīt sev nelielu mērķi katrai dienai, piemēram, sakārtot vienu plauktu vai izdarīt vienu atliktu uzdevumu. Tas palīdz nepārslogot sevi un saglabāt motivāciju.

Svarīgi ir arī nepārtraukt iesākto, pat ja progress šķiet lēns. Katra maza darbība tevi tuvina sakārtotākai videi un mierīgākam prātam.

"Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams [..]" (Lūkas 16:10)

Pat vismazākie soļi ir nozīmīgi – tie veido pamatu lielākām pārmaiņām.

2. Atbrīvojies no liekā.

Godīgi pajautā sev: vai man tas vēl ir vajadzīgs?

Vecas drēbes, ko neesi vilcis gadu? Lietas, kas tikai krāj putekļus? Atbrīvojies no tām! Tu tās vari:

* ziedot,
* pārdot,
* vai vienkārši izmest.

Mazāk lietu = vairāk vietas un mazāk stresa. Kad apkārt nav liekā, kļūst vieglāk koncentrēties uz svarīgāko. Turklāt, atdodot lietas citiem, tu vari kādam patiešām palīdzēt, tas piešķir šim procesam vēl lielāku nozīmi.

Atceries, ka reizēm grūtāk ir "atlaist" nevis pašas lietas, bet sajūtas, kas ar tām saistītas. Bet pavasaris ir labs brīdis, lai iemācītos virzīties uz priekšu un nepielipt pagātnei.

"Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas debesīs [..]" (Mateja 6:19, 20)

Patiesā vērtība nav lietās, bet gan tajā, kas paliek mūsu sirdī un attiecībās.

> "Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. (2. Korintiešiem 5:17)

3. Sakārto savu laiku.

Organizēšana nenozīmē tikai lietu sakārtošanu, tā nozīmē arī saplānot savu laiku.

Pamēģini:

* izmantot kalendāru vai plānotāju,
* pierakstīt svarīgākos darbus,
* sadalīt lielus uzdevumus mazākos.

Tu redzēsi, ka viss kļūst daudz pārskatāmāks. Kad zini, kas tev jādara, samazinās stress un pazūd sajūta, ka viss notiek vienlaikus. Turklāt plānošana palīdz atstāt vietu atpūtai, jo tā ir tikpat svarīga kā darbs vai mācības.

Vari izmēģināt noteikt prioritātes: kas ir steidzams un svarīgs, bet kas var pagaidīt. Tas palīdz neizšķiest laiku mazāk nozīmīgām lietām. Atceries – tavs laiks ir vērtīgs, tāpēc izmanto to gudri, bet neaizmirsti par līdzsvaru!

"Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda." (Salamans mācītājs 3:1)

Laikam ir nozīme, un, pārvaldot to gudri, tu vari dzīvot mierīgāk un mērķtiecīgāk.

4. Izveido jaunus ieradumus.

Pavasaris ir perfekts brīdis restartam. Izvēlies vienu vai divus jaunus ieradumus:

* sakārtot savu vietu katru vakaru 5 minūtēs;
* celties nedaudz agrāk;
* plānot nākamo dienu.

Svarīgākais – nepārspīlē. Labāk maz, bet regulāri. Ieradumi neveidojas vienā dienā, bet ar pacietību un atkārtošanu tie kļūst par dabisku ikdienas daļu. Tu vari sev palīdzēt, uzliekot atgādinājumus vai sasaistot jauno ieradumu ar kaut ko, ko jau dari (piemēram, sakārtot galdu uzreiz pēc mājasdarbiem). Ja

> "Kas vismazākā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams. (Lūkas 16:10)

kādu dienu neizdodas, tas ir normāli. Galvenais ir turpināt un neatmest ar roku pavisam. Katrs mēģinājums tevi virza uz priekšu.

"Visu ko darāt, dariet no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem [..]" (Kolosiešiem 3:23)

Pat mazi ikdienas ieradumi ir nozīmīgi, ja tos darām ar pareizo attieksmi un mērķi.

5. Neaizmirsti par savu galvu.

Dažreiz lielākais "bardaks" nav istabā, bet gan domās.

Ko tu vari darīt, lai sev palīdzētu:

* pierakstīt savas domas,
* iziet pastaigā,
* paņemt pauzi no telefona.

Tīra vide palīdz skaidrāk domāt. Kad apkārt ir mazāk haosa, arī prāts kļūst mierīgāks un kļūst vieglāk koncentrēties. Taču svarīgi ir apzināti rūpēties par savu iekšējo pasauli – dot sev laiku atpūtai, klusumam un pārdomām. Ja jūties pārņemts ar domām vai stresu, mēģini tās "izlikt ārā" – uzrakstīt, izrunāt vai nodot Dievam lūgšanā. Tas palīdz atbrīvoties no spriedzes un iegūt jaunu skatījumu. Tu neesi viens ar savām sajūtām, un vienmēr ir iespējams atrast mieru.

"Visu savu zūdīšanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums." (1. Pētera 5:7)

Nav jānes viss vienam, tu vari uzticēt savas rūpes Dievam un piedzīvot, kā Viņš tev dod mieru.

Pavasaris dod iespēju sākt no jauna. Tev nav jābūt perfektam, pietiek ar to, ka tu sāc. Katrs mazais solis uz sakārtotāku vidi nozīmē arī sakārtotāku sajūtu sevī. Atceries, ka pārmaiņas nenotiek vienā dienā! Dažreiz būs vieglāk, citreiz – grūtāk, un tas ir pilnīgi normāli. Svarīgākais ir turpināt, pat ja progress šķiet lēns. Ar laiku tu pamanīsi, ka sakārtotāka kļūst ne tikai tava istaba vai dienas plāns, bet arī tu pats jūties mierīgāks, pārliecinātāks un motivētāks.

Pavasaris var kļūt par tavu personīgo jauno sākumu – iespēju atlaist veco un pieņemt jauno. Un dažreiz viss sākas tieši ar vienu mazu soli.

"Redzi, visu Es daru jaunu." (Atklāsmes 21:5)

Vienmēr pastāv iespēja pārmaiņām un jaunam sākumam gan dabā, gan tavā dzīvē.

> "Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda. (Salamans mācītājs 3:1)

Bērnu kalpošanas nodaļas komanda:
Brigita Avišāne, Margarita Grīvāne,
Mārīte Lipska, Elizabete Rezņikova

Atminas pants

CIK INTERESANTI

EIRĀZIJA

Esam mājās! Savu piecu mēnešu ceļojumu pabeigsim tur, kur dzīvojam mēs paši, – lielākajā kontinentā uz Zemes! Šo kontinentu daudzās pasaules valstīs mēdz iedalīt divās teritorijās – Eiropā un Āzijā. Tas tāpēc, ka starp abām šīm daļām ir būtiskas atšķirības gan ģeogrāfiski, gan politiski un arī vēsturiski.

Iespējams, arī tev patīk kalni. Mums Latvijā ir tikai tādi zemes reljefa veidojumi, kurus par kalniem dēvējam tikai mēs paši, jo mums katrs pacēlums ir iepriecinājums. Sevišķi ziemā, kad braukt ar ragaviņām ir tik lieliski.

Eirāzijā atrodas ne tikai augstākie kalni pasaulē – Himalaji –, bet arī skaistie un majestātiskie Alpi, brīnišķīgie Tatri, apbrīnojamie Urāli, Kaukāza kalni un vēl, un vēl... Nu, tāds īsts kalnu kontinents! Šos kalnus apskatīt un tajos kāpt brauc cilvēki no visas pasaules.

Tomēr ir vēl kāds īpašs kalns, kas atrodas Eirāzijā un ir mainījis visas cilvēces vēsturi. Tas ir ievērojamāks par visiem kalniem pasaulē, pat par visaugstāko virsotni Himalajos – Everestu. Vai tu vari iedomāties, kas ir šis kalns? Tur Savu dzīvību atdeva šīs Zemes Radītājs, lai tu varētu atgūt tiesības dzīvot mūžīgi. Nu jau gan tu droši vien zini! Jā, tas ir Golgātas kalns, pie kura mūsu grēku dēļ mira Dieva Dēls Jēzus Kristus! Cik īpaši!

Iedomājies, arī Dāvids staigāja pa šo pašu kontinentu, pa kuru staigā tu! Un arī Mozus pie Sinaja kalna!

Iespējams, jau Ādams, atstājis skaisto kalnu, kurā atradās Ēdenes dārzs, un nonācis kaut kur ielejā, bēdīgs savas nepaklausības dēļ, tomēr ar cerību sirdī, varēja teikt šos Dāvida vārdus: “Es paceļu savas acis uz kalniem: no kurienes gan man nāks palīdzība? Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi.” (Psalmi 121:1, 2)

Gaidīsim tavu šī gada Bībeles konkursa pēdējo darbiņu! Novēlam tev, mazo lasītāj, vienmēr atcerēties, ka palīdzība nāk no Tā Kunga, kas radījis debesis un zemi! Un, ja tu būsi uzticīgs Debesu Tēvam, tad redzēsi, kā tiek radītas jaunas debesis un jauna Zeme, kur taisnība mājo.

Materiāls tapis, izmantojot
https://education.nationalgeographic.org/
https://animaldiversity.org/

“ES PACEĻU SAVAS ACIS UZ KALNIEM: NO KURIENES GAN MAN NĀKS PALĪDZĪBA? MANA PALĪDZĪBA NĀK NO TĀ KUNGA, KAS RADĪJIS DEBESIS UN ZEMI.”

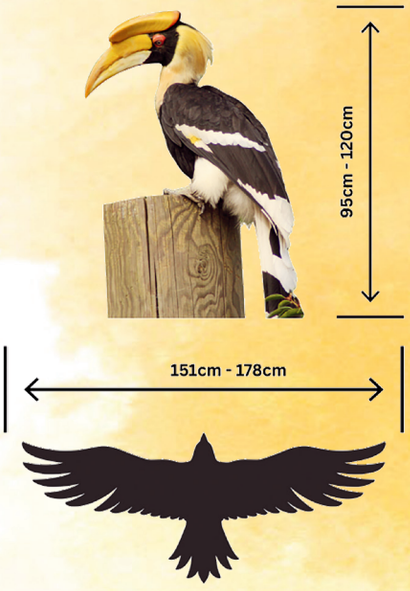
PSALMI 121:1, 2

DEGUNRAGPUTNS

Degunragputns ir spilgti krāsots un viegli atpazīstams. Ķermenis, galva un spārni tam galvenokārt ir melni, vēders un kakls ir balts. Aste ir balta, un to šķērso melna josla zem paša gala. Spalvu dziedzeris pie astes izdala iekrāsotu eļļu. Putns to izplata uz spalvām. Eļļa piešķir knābim, kaklam, ragam, kas virs knābja, astes un spārnu spalvām krāsas no dzeltenas līdz sarkanai.

Vispazīstamākā šo putnu iezīme ir rags. Tam ir doba (vidū tukša) struktūra. Tēviņi to var izmantot, lai cīnītos ar citiem tēviņiem un pievilinātu mātītes. Tēviņi un mātītes ir līdzīgi, izņemot to, ka tēviņu acu varavīksnenes ir sarkanas, bet mātīšu – baltas, un tēviņiem ir nedaudz lielāki knābji un ragi. Tik skaists un liels putns!

KĻAVA (ACER)

Kļava ir ļoti izplatīts koks Āzijā un Eiropā. Pavasarī tā dod saldenu šķidrumu, ko saucam par kļavu sulu. Vasarā tai nobriest sēklas, kas ir iekļautas tādā kā spārniņā. Spārniņu atverot, iekšā ir lipeklītis, ar kuru, uzlipinot to uz deguna, varam tēlot degunradzi. Vai tu esi to kādreiz pamēģinājis?

Tieši tāpēc, ka sēkla ir iekļauta tādā īpašā spārniņā, tā, atdaloties no koka, lido kā mazs aparātiņš. Aviācijas inženieriem kļavu sēklas ir palīdzējušas saprast, kā veiksmīgāk izveidot helikopteru, tā nolaišanos un pacelšanos. Mūsdienās šīs zināšanas tiek izmantotas arī dronu būvē.

Rudenī kļavai ir visskaistākās krāsainās lapas. Šīs krāsas rodas temperatūras un gaismas izmaiņu rezultātā. Arī kļavas koksne ir ļoti skaists materiāls – ciets, blīvs, bet ērti apstrādājams. No tās izgatavo pat mūzikas instrumentus, kā arī dažādus sporta piederumus.

Viens pats koks, bet tik daudzpusīgs! Gluži kā tu, lasītāj! Arī tevi Dievs ir veidojis tik daudzpusīgu! Pat ja neesi sabiedrībā pazīstama persona, tu tik un tā esi būtne ar 1000 prasmēm. Ja tu sāktu rakstīt visu, ko spēj paveikt, tu būtu pārsteigts, ka sarakstam nav robežu! Vai spēj iedomāties, kāds tad ir tavs Radītājs, ja jau tu, cilvēkbērns, esi tik daudzpusīgs? Iespējams, tev pietrūkst spējas bez apstājas un palīglīdzekļiem ilgi peldēt zem ūdens un, protams, lidot. Neuztraucies, par visu ir padomāts! Neiemaini Debesu intereses pret šīs zemes interesēm, un tu varēsi iegūt 1 000 000 prasmes, kad Jēzus dos tev pilnīgu ķermeni! Esi uzticīgs līdz galam!

DZĪVI VAI TELEFONU?

Mīļo lasītāj, vai gaidi jaunu piedzīvojumu? Šoreiz dosimies garā braucienā ar auto pa Spānijas dienvidiem! Vai esi gatavs? Tad piesprādzējies un – aiziet!

Iepazīstināšu Tevi ar mūsu stāsta varoņiem Havjēru, Inesi un Fernando. Viņi ir pusaudži un dzīvo Spānijā, Malagā. Malaga ir ostas pilsēta pie Vidusjūras Andalūzijas reģionā, un tur runā kastīliešu dialektā, kas ir arī Spānijas oficiālā valoda. Vēl Spānijā dažādos reģionos runā un skolās mācās galīsiešu, valensiešu, katalāņu, basku un araniešu valodā.

Malagā aug palmas, uz ielām graudus baložu vietā uzlasa zaļi papagaiļi, un virs pilsētas lepni slejas grezna mauru pils Alkasaba. Senā pilsēta atrodas pie pašas pludmales, taču pavisam netālu redzami arī skaisti kalni. Reizēm pat vasaras vidū Malagā nav iespējams peldēties, jo ūdens ir stindzinoši auksts. Turpretī var gadīties, ka vēsā ziemas dienā var droši baudīt ūdens priekus, jo ūdens ir patīkami silts. Pie vainas ir Atlantijas okeāna straumes, kas spēj pāris stundu laikā pilnībā izmainīt ūdens temperatūru Vidusjūras piekrastē.

Sākoties vasaras brīvlaikam, Havjēram, atšķirībā no draugiem, nebija nekādu īpaši aizraujošu plānu, un puisis nedaudz skuma, ka nāksies savas dzīves labākās dienas garlaikoties. Taču kādu rītu mamma pamodināja Havjēru ar priecīgām ziņām – vecmāmiņa un vectētiņš bija nolēmuši kopā ar mazbērniem doties dažu dienu ceļojumā ar kemperi, lai kopīgi apskatītu Andalūzijas skaistākās vietas. Līdzi brauks arī Havjēra māsīca Inese un brālēns Fernando. Havjēram miegs vairs nebija ne prātā, viņš tūliņ lēca laukā no gultas un sāka gatavoties ceļam. Mamma bija pārlieku norūpējusies un vairākas reizes pārjautāja, vai Havjērs ielicis somā zobu birsti, siltas zeķes un peldbikses. Par zeķēm viņš ļoti šaubījās, jo pat naktī vasarā Spānijā var būt +28 grādi, tomēr mammai par prieku zeķes ielika.

Nākamajā rītā ceļotājiem bija jātiekas autostāvvietā Malagas pilsētas nomalē pie pašas jūras, kur parasti pulcējās kemperi un treileri. Ausa saule, jūra bija dzidri zila, un Havjērs pirms ceļojuma jutās patīkami satraukts. Pirms prombraukšanas mamma un Havjērs pielūdza, un abi sarunāja, ka brīvdienās ar vecvecākiem puisis telefonu izmantos tikai, lai piezvanītu mammai vai nofotografētu kādus jaukus skatus. Havjērs nespēlēs telefonu! Tas bija nepatīkams un grūts lēmums, tomēr dēls mammai to apsolīja.

Vecmāmiņa Roza un vectētiņš Huans, arī māsīca Inese un brālēns Fernando bija jau klāt, visi sasveicinājās un apkampās. Kamēr vectēvs lika somas mašīnā, Havjērs, Inese un vecmāmiņa turpat blakus tekošajā upītē pamanīja bruņurupučus. Bērni pārsteigumā sasita plaukstas. Viņi dzīvoja tepat netālu, šajā pašā pilsētā, taču nezināja, ka upītē, kas ietek jūrā, dzīvo tik daudz savvaļas bruņurupuču. Spānijas ezeros un upēs dzīvo Eiropas dīķa bruņurupucis, tas var elpot arī caur ādu un ķermeņa apakšdaļu, kad ziemā guļ dūņās zem ūdens. Šī spēja elpot palīdz bruņurupucim izdzīvot vēsajos ziemas mēnešos, kurus tas pavada gandrīz nekustoties. Tikai Fernando bruņurupučus neredzēja, viņš bija iegrimis telefona spēlītē.

Visi sakāpa vectēva kemperī, un lieliskais ceļojums varēja sākties. Arī Inese, iekārtojusies aizmugurējā sēdeklī, tūliņ paņēma telefonu. Havjērs kļuva domīgs. Viņš bija mammai devis solījumu un nevēlējās

to pārkāpt, tādēļ nosprieda, ka brauciens būs drūmi garlaicīgs.

Havjērs gribēja noskaidrot, kas plānots braucienā, un vectēvs izstāstīja, ka priekšā gaidāms diezgan garš brauciens ar auto, nakšņošana kemperī un ka līdzi paņemtas ir arī teltis. Īsts piedzīvojums! Puisis saduga vēl vairāk. Kā viņš iztiks bez telefona spēlītēm? Taču tad vecmāmiņa Roza bērniem izdalīja Atmiņu grāmatas, pildspalvas un krāsainos zīmuļus, lai viņi varētu aprakstīt dienas notikumus un uzzīmēt savus iespaidus. Katrai grāmatai bija arī kabatiņas, kur varētu ielikt kādus suvenīrus, ja nu pa ceļam ko jauku izdotos atrast. Havjērs vēl arvien nejuta pārlieku sajūsmu, bet pateicās vecmāmiņai par jauko dāvanu.

Vecmāmiņa pamanīja puiša bēdīgo seju un ierosināja uzspēlēt *Alias* minēšanas spēli. Trīs stundas pagāja nemanot, un pirmā pietura bija klāt. Viņi bija atbraukuši uz Rondu. Ronda ir pilsēta augstu kalnos, senos laikos tā bija pavisam nepieejama, jo atrodas uz augstas klints un pilsētu divās daļās sadala 100 metrus dziļa aiza. Skati bija tiešām iespaidīgi. 1793. gadā abas pilsētas daļas tika savienotas ar grandiozu tiltu, kurš ir tik augsts kā 30 stāvu māja un ļoti skaists. Zem tilta pa vidu ir telpa, kurā kādreiz tika turēti cietumnieki. Rondā ir arī senākā vēršu cīņu arēna Spānijā. Bērni ar aizrautību aplūkoja vēstures liecības un grandiozās klintis. Inese gribēja fotografēt, taču telefona baterija bija izbeigusies, un viņa nolēma atgriezties pie automašīnas, lai uzliktu telefonu lādēt. Fernando ik pa brīdim turpināja spēlēt telefonu.

Kad visi sakāpa kemperī un devās tālāk, Havjērs nolēma uzzīmēt redzēto tiltu savā Atmiņu grāmatā. Inese ieinteresējās par Havjēra nodarbi un arī nolēma kaut ko uzzīmēt. Vecmāmiņa nopriecājās un uzslavēja mazbērnus.

Nākamajā dienā ceļš veda uz Gibraltāru, tas ir neliels zemes gabals ar lielu klinti pašos Eiropas dienvidos, kas kopš 1713. gada (tātad vairāk nekā 300 gadu) pieder Apvienotajai Karalistei, lai gan atrodas Spānijas teritorijā. Gibraltārs (*Gib-al-tariq* no arābu *Jabal Ṭāriq*) nozīmē ‘Tārika kalns’, tas ir nosaukts sena berberu karavadoņa vārdā un ar šādu nosaukumu pazīstams kopš mūsu ēras 711. gada. Bērni ļoti gaidīja tikšanos ar slavenajiem Gibraltāra mērkaķiem. Visi apspriedās, kā dosies kalnā – ar taksometru, trošu vagoniņu vai kājām. Nolēma, ka, protams, dosies ar kājām, jo tā varēs labāk iejusties mērkaķīšu karalistē.

Tā kā ceļš no Rondas līdz Gibraltāram bija garš, Fernando un Inese ienira telefonā, bet Havjērs bija solījis telefonu nelietot, tādēļ atkal paņēma Atmiņu grāmatu un sāka rakstīt. Havjēram nācās atzīt, ka atmiņu pierakstīšana nemaz nav tik garlaicīga, kā viņam sākotnēji likās. Īsajā apstāšanās pauzē pie bākas puika nopirka skaistu pastkarti, ko ielikt Atmiņu grāmatas suvenīru kabatiņā. Kad visi atkal iekāpa mašīnā, Ineses telefons bija izlādējies, bet Fernando telefons bija uzlikts lādēties. Protams, izvērtās strīds, tomēr šoreiz Inesei bija jāpiekāpjas. Lai kliedētu mazmeitas pūcīgo noskaņojumu, vecmāmiņa Roza sāka stāstīt par to, kā vectēvs bija viņu bildinājis. Tas bija noticis tieši Gibraltāra vagoniņā virs jūras, klints un milzīgās mērkaķu kolonijas. Cik romantiski! Vecmāmiņa atzina, ka vectēvs viņu bildinājis vēl neskaitāmas reizes, arī tad, kad viņi jau sen bija precējušies. Inese par šo stāstu bija stāvā sajūsmā.

Gibraltāra mērkaķīši bija brīnišķīgi. Patiesībā tie ir makaki, tiem nav astes, un, visticamāk, tie šeit ir ieceļojuši no Āfrikas vēl tajos tālajos laikos pirms lielajiem plūdiem, kad kontinenti bija savienoti un dzīvnieki varēja brīvi pārvietoties. Interesanti, ka mērkaķīši dzīvo tikai Gibraltārā un nekur citur Spānijas teritorijā brīvā dabā nav sastopami. Viņi turas kopā saimēs, gluži kā kristiešu ģimenes. Angļi tic, ka tik ilgi, kamēr mērkaķīši dzīvos Gibraltārā, tas piederēs viņiem, tādēļ zvēriņi tiek visai labi aprūpēti un sargāti.

Staigājot pa klinti, bērni priecājās par daudziem maziem un lieliem zvēriņiem, un daudzus arī izdevās iemūžināt. Viens drosminieks uzlēca vecmāmiņai uz pleca, un Inese ar Havjēru tūliņ noķēra skaistu kadru. Fernando nokavēja jauko skatu, jo skatījās telefonā, un pēc tam pukojās, ka tas neesot godīgi.

Pēc garās pastaigas visi atkal sasēdās auto, lai dotos uz naktsmāju vietu. Havjērs bija pārsteigts, kad ieraudzīja, ka Inese nolikusi malā telefonu un paņēmusi rokā Atmiņu grāmatu. Viņa rakstīja vectēva Huana un vecmāmiņas Rozas mīlas stāstu, kas tika nosaukts par “Bildinājumu virs mērkaķīšiem”. Visu ceļu Inese iztaujāja vecmāmiņu un visu rūpīgi pierakstīja: kāds ir bijis vecvecāku iepazīšanās stāsts un kādos ceļojumos viņi bijuši. Vecmāmiņa labprāt kavējās atmiņās un stāstīja. Inesei tagad bija jauna aizraušanās, un telefons vairs nešķita tik pievilcīgs. Fernando savukārt nepiedzīvoja līdzīgas pārmaiņas. To īpaši varēja manīt nākamajā rītā.

Pēc tam, kad bērni bija palīdzējuši vectēvam novākt nakšņošanas nometni, salocījuši telti un guļammaisus, vectēvs Huans palūdza Fernando atdot telefonu. “Kāpēc gan?” Fernando protestēja. Tādēļ, ka todien bija sabats, Dieva svētā diena. Vectēvs vēlējās, lai arī Fernando šo dienu piedzīvotu. Fernando tik un tā nesaprata, kā viņš, spēlējot telefonu, varētu kādam traucēt. Visi sasēdās kemperī un bija gatavi beidzamajam piedzīvojumam. Fernando apvainojies un aizkaitināts skatījās pa logu.

Pēc kāda laika vectēvs Huans atdeva Fernando telefonu, bet lūdza

izslēgt skaņu, lai netraucētu pārējiem. Ceļš no Gibraltāra uz viņu galamērķi Tarifu veda gar jūru, ūdens bija tik dzidrs un mierīgs kā spogulis. Pēkšņi Inese iesaucās: "Skat, kur vaļi!" Patiešām, tos ieraudzīja arī Havjērs, vecmāmiņa Roza un vectēvs Huans. Vaļi bija īsts dabas brīnums. Tie bija kā lielas, dzīvas salas, kas iznira, izšāva gaisā ūdens strūklu, lēni pacēla asti un atkal iegrima atpakaļ jūrā. Bērni vēl ilgi pārsteigti lūkojās pa logu cerībā ieraudzīt vēl kādu brīnumaino vali. Viņi agrāk nekad tos nebija redzējuši.

"Vaļi? Kur?" Fernando izmisis jautāja, jau atkal nepaspēdams. Inese un Havjērs viņam ieteica beidzot nolikt telefonu, ja viņš grib redzēt nedaudz vairāk no ceļojuma. Fernando atkal jutās apvainojies un vīlies. Nu viņš nolika telefonu un visu turpmāko ceļu līdz Tarifai uzmanīgi skatījās pa logu. Ceļš veda gar jūru, un bērni saspringti vēroja katru līkumu, bet vaļu kā nebija, tā nebija. "Nav godīgi..." Fernando nopūtās.

Visai drīz ceļotāji sasniedza savu galamērķi – pilsētu Tarifu. Tā ir vieta, kur beidzas Eiropa, kur satiekas Atlantijas okeāns ar Vidusjūru un var ieraudzīt Āfriku. No šīs vietas tā atrodas tikai 14 kilometru attālumā!

Tā nu visi devās uz Kovboju ielejas kalnu, lai tālumā ieraudzītu Āfrikas pankūku, kā to dēvēja vietējie iedzīvotāji. Skats no pakalna bija elpu aizraujošs. Kāpjot kalnā, bērni pamanīja lielus kokus, tie bija korķozoli. Korķozoli ir veci un gudri koki, tie dzīvo vairāk nekā 200 gadus, un to mizu var novākt vairākkārt, tā vienmēr ataug no jauna. Korķozolu zīles iecienījušas slavenās spāņu melnās mežacūkas. Vecmāmiņa Roza ievaicājās, vai koki bērniem neatgādina par Dievu. Jā, pavisam noteikti! Inesei, Fernando un Havjēram bija idejas. Koki ir lieli, un Dievs ir liels. Koki atgādina, ka Dievs mums dāvājis iespēju izvēlēties. Dievs stādīja labā un ļaunā atzīšanas koku Ēdenes dārzā, lai Ādams un Ieva varētu izvēlēties, vai Viņam paklausīt. Kokam vajadzīgs ūdens, lai dzīvotu. Jēzus arī mums teicis, ja dzersim Viņa dzīvības ūdeni, mums nekad neslāps.

Ceļojums bija izdevies tik lielisks! Pēdējā vakarā pie ugunskura Inese un Havjērs lasīja viens otram priekšā savas Atmiņu grāmatas, tikmēr Fernando turpināja spēlēt telefonu. Inese gribēja zināt, kas no ceļojuma katram visvairāk paticis. Viņai pašai vislabāk patika vecmāmiņas Rozas un vectētiņa Huana bildināšanas stāsts virs mērkaķīšiem un tas, kā viens no zvēriņiem uzlēca vecmāmiņai uz pleca. Havjēram noteikti visiespaidīgākie likās vaļi. Vecmāmiņai Rozai ļoti patika Malagas bruņurupucīši, bet vectēvs Huans piebilda, ka vienmēr gribējis visus aizvest uz kalnu, no kura var redzēt Āfriku.

Fernando sadrūma, viņš nebija redzējis ne bruņurupučus, ne vaļus, ne mērkaķi uz vecmāmiņas pleca. Vectēvs saņēma Fernando roku un teica: "Dievs mums dod izvēli. Tu, tāpat kā pārējie, vari izvēlēties, kā pavadīt savas dzīves laiku. Dzīve mums dāvāta tikai viena, un būtu bēdīgi tai ļaut paiet garām, neiepazīstot savus vecvecākus un draugus, neredzot bagātīgo Dieva radīto pasauli." Fernando sapurinājās un atbildēja: "Es sev no šodienas izvirzu jaunu noteikumu! Vairs nekādu telefona spēlīšu, ja esmu ar ģimeni vai draugiem."

"Un arī dievkalpojumā Dievam un draudzei tu esi vajadzīgs," piemetināja vectēvs. "Pasaule nepārstāj griezties tikai tādēļ, ka mēs tai nepievēršam uzmanību. Ir tik vienkārši sevi izklaidēt, spēlējot spēlītes un ieskatoties sociālajos tīklos, tas novērš mūs no lietām, kas ir patiešām svarīgas. Mūsu mazās nozīmīgās lietas ir laiks ar ģimeni, labie darbiņi un Dieva svētību pamanīšana visapkārt. Tādēļ es tevi aicinu piedzīvot dzīvi, ko Dievs mums ir dāvinājis."

Bībeles pants Ebrejiem 12:1 vēsta: "Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas [..]"

Mēs Dieva priekšā varam skriet tikai savas sacīkstes un sacensties tikai paši ar sevi. Ja lielāko dzīves laika daļu pavadīsim, izklaidējoties ar telefoniem, savās sacīkstes neuzvarēsim.

Paldies Renātei Rancānei par šī stāsta sagatavošanu latviešu valodā! Ļoti interesantus stāstus par notikumiem no vēstures, mūsdienām un Bībeles angliski vari klausīties vietnē https://www.yourstoryhour.org/

JAUTĀJUMS

ATBILDE

Ralfs (6 gadi) jautā:

VAI DEBESĪS MĒS LŪGSIM?

Sludinātājs Agris Bērziņš atbild:

Īsā atbilde ir – JĀ!

Ko tu atbildētu, ja es tev jautātu: "Kas ir lūgšana?" Lūgšana ir saruna ar Dievu. Vai Debesīs mēs sarunāsimies ar Dievu? Noteikti! Debesīs mēs sarunāsimies ar Dievu, tikai mūsu saruna tad, iespējams, būs citādāka nekā šodien. Mums vairs nevajadzēs Viņam stāstīt par to, kas mums sāp, par to, no kā mums ir bail. Debesīs mēs Dievam vairāk pateiksimies. Patiesībā tad mēs visu laiku Dievam pateiksimies! Mēs varēsim sarunāties ar Dievu, Viņu redzot, nevis tā, kā tagad bieži, lūgšanā aizverot acis un koncentrējoties uz sarunu.

Jēzus apustulim Jānim atklāja skatus no Debesīm, un tur ir daudz pateicības. "Kad dzīvās būtnes dod slavu, godu un pateicību Tam, ko redz goda krēslā un kas dzīvo mūžu mūžos, tad divdesmit četri vecaji metas zemē Tā priekšā, kas sēd goda krēslā, un pielūdz To, kas dzīvo mūžu mūžos, un noliek savus vainagus goda krēsla priekšā, sacīdami: "Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas."" (Atklāsmes 4:9–11) Mācīsimies jau šodien vairāk pateikties!

Grāmatā "Ceļš pie Kristus" ir rakstīts: "Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā Draugam." Sarunājies ar Dievu un atver savu sirdi Viņam kā Draugam! Turpini draudzēties ar Dievu, līdz Viņš nāks un aicinās tevi pie Sevis uz Debesīm!

BĪBELES KONKURSS BĒRNIEM 2026

Dievs visu Zemi Savās rokās tur

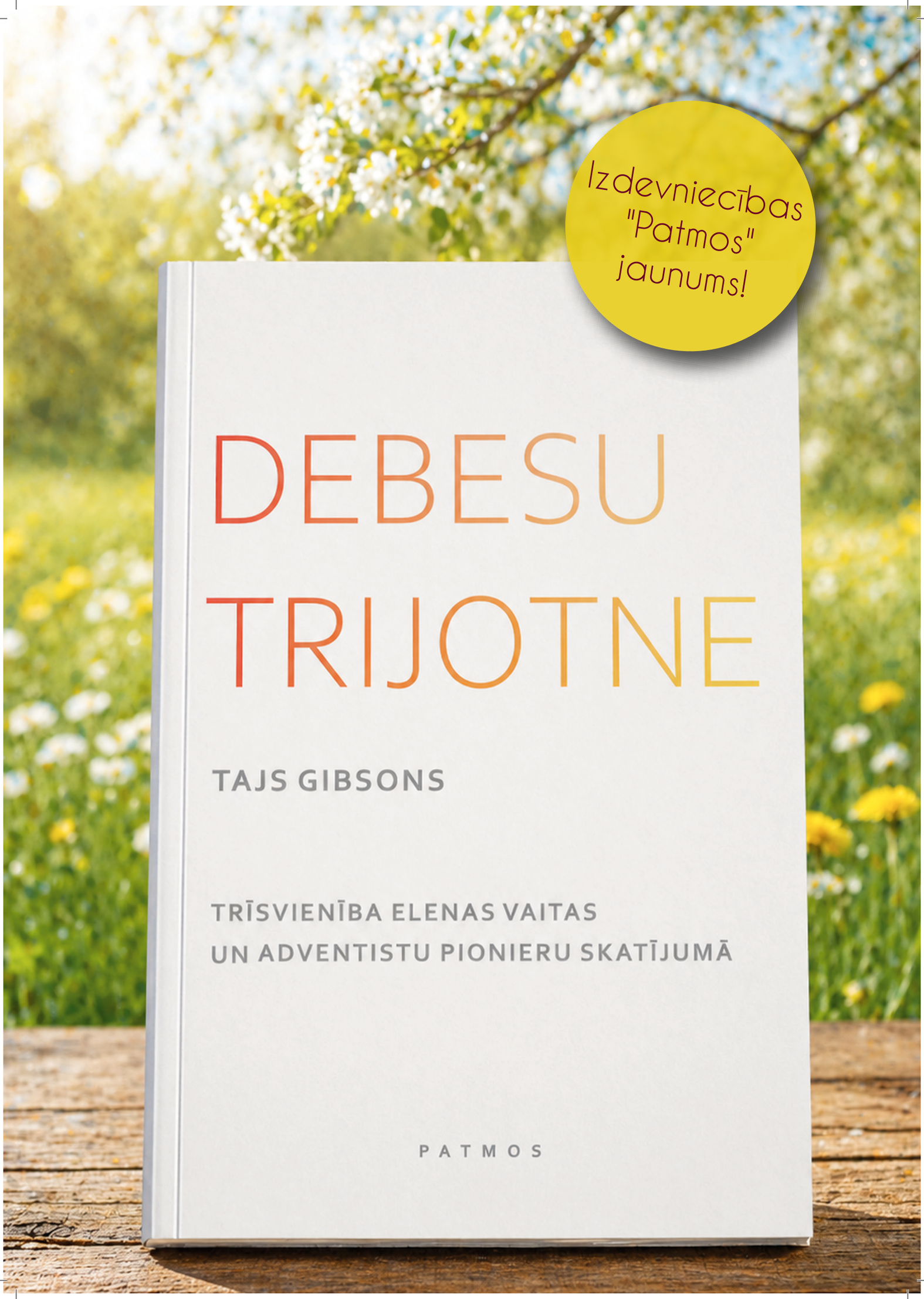
NO JANVĀRA - MAIJAM VARĒSI:

- **Izlasīt** piedzīvojumu stāstu no kāda kontinenta
- **Iemācīties** īpašu atmiņas pantu no Bībeles
- **Uzzināt** kādu interesantu faktu no dabas
- **Papildināt** Zemes karti ar jaunām uzlīmēm
- **SPECBALVA** - dzīvnieku minifigūriņu komplekts tiem, kas konkursā piedalīsies visus 5 mēnešus

KAS TEV JĀDARA, LAI PIETEIKTOS?

1. Izvēlies tīru A4 papīra lapu baltā vai gaišā krāsā
2. Skaisti un glīti uzraksti norādīto Bībeles pantu (bērniem, kuriem nav rakstītprasmes, pantu raksta un bērnam priekšā lasa atbildīgā persona, kura piesaka bērnu konkursam)
3. Uzzīmē izvēlēto augu, dzīvnieku un/ vai citu dabas objektu no attiecīgās dabas teritorijas (tam jāatšķiras no dabas fakta, kas minēts žurnāla "Adventes Vēstis" Bērnu lappusītē)
4. Uzraksti uzzīmētā auga, dzīvnieka un/ vai cita dabas objekta nosaukumu
5. Uzraksti dabas teritorijas (kontinenta vai pasaules daļas) nosaukumu
6. Uzraksti savu vārdu un uzvārdu
7. Ieskenē darbu un, norādot vārdu, uzvārdu, draudzi/ pilsētu, sūti to uz **berni@adventisti.lv** **līdz 20. jūnijam.**

Izdevniecības "Patmos" jaunums!
DEBESU TRIJOTNE
TAJS GIBSONS
TRĪSVIENĪBA ELENAS VAITAS UN ADVENTISTU PIONIERU SKATĪJUMĀ
PATMOS